നിറങ്ങളുടെ സംഗീതം

Malayalam
NIRANGALUTE SANGEETHAM
Novel
By **SHAREEF**
First edition December 1977
Copies 1500
Price: Rs. 3-25
Copy right: Shareef
Printed at:
Prathibha Printers, Mavelikara-6
Publishers
VIDYARTHI MITHRAM BOOK DEPOT
Kottayam-Calicut-Palghat-Ernakulam-Trichur

നിറങ്ങളുടെ സംഗീതം

(നോവൽ)



ഷെരീഫ്

വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം ബുക്കുഡിപ്പോ

കോട്ടയം

വില ക: 3–25

അവതാരിക

സ്വാതന്ത്ര്യ ലബ്ധിക്കു ശേഷം നമ്മുടെ ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതി കുറച്ചൊന്നുമല്ല. സാക്ഷരത്വ ശതമാനത്തിന്റെ വർദ്ധനവും മനസ്സിന്റെ എല്ലാവാതിലുകളും തുറന്നിട്ടുകൊണ്ട് നൂതന വിജ്ഞാനങ്ങളുടെ സമസ്തരൂപഭാവങ്ങളേയും സ്വാഗതം ചെയ്യാനും സ്വാംശീകരിക്കാനുമുള്ള പ്രവണതയും ഇവിടെ എഴുത്തുകാരുടെ മണ്ഡലത്തിൽ എടുത്തോതത്തക്ക ഉണവ്വും വളച്ചയും ഉള്ളതാക്കിത്തീർത്തു. അഭിമാനങ്ങളായ ഈ നേട്ടങ്ങളോടൊപ്പം അനഭിലഷണീയങ്ങളായ ചില ചാലുകളിലേക്ക് സാഹിത്യം വഴുതിവീഴാനും ഇതിടയാക്കാതിരുന്നില്ല. വാളെടുക്കുന്നവരൊക്കെ വെളിച്ചപ്പാട് ചമയാനൊരുങ്ങുന്നപോലെ അക്ഷരം അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം പേന എടുത്തവരൊക്കെ എഴുത്തുകാരെന്ന പ്രൈക്കാഡും മുഖത്തെഴുതിക്കെട്ടി ഇരിപ്പായി.! യശ പ്രാർത്ഥികളായ ഈ സാഹിത്യ തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ട് സഹൃദയക്ക് പൊറുതിമുട്ടനുഭവപ്പെട്ട. സാഹിത്യ രചനയ്ക്ക് അനുപേക്ഷണീയമെന്നു പണ്ടേയ്ക്കു പണ്ടേ ആചാര്യന്മാർ പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുപോയ സിദ്ധി, സാധന, പ്രതിഭ--ഒറവാക്കിലടക്കിയാൽ തപസ്യ—ഇവയൊന്നും ആവശ്യമില്ലെന്ന നിലയായി. ലോകത്തെക്കുറിച്ചുപോലും സാമാന്യജ്ഞാനം വേണമെന്നില്ലാതായി. ഒരിക്കൽ ഓസ്കാർ വൈൽഡ് ആക്ഷേപിച്ചപോലെ 'സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും തികഞ്ഞ അജ്ഞത പുലർത്തുന്ന മരങ്ങോടന്മാർ. പടച്ചു വിടുന്ന കൃതികളുടെ പ്രവാഹമായി അവിടുന്നങ്ങോട്ട്. പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്കിടം കൊടുക്കാനും അതിന്റെ പവിത്രത കാറ്റിൽ പറത്താനും മാത്രമേ ഇതുപകരിച്ചുവെന്നുള്ളതാണ് ഏറ്റവും നിർഭാഗ്യകരമായവശേഷിച്ച സത്യം. ഈ പ്രവണത ഇന്നും അതിന്റെ സമസ്ത ദുർമ്മുഖങ്ങളോടും കൂടി തുടരുകയാണ്. മാലാഖമാർ കയറിച്ചെല്ലാൻ മടിക്കുന്നിടത്തു ചെകുത്താൻ ഓടിക്കയറുന്നുവെന്ന ചൊല്ല് ഇവിടെ

യാണ് സാർത്ഥകമാകുന്നത്. അല്പവിഭവന്മാരും അവിദ ഗ്ധരും കടന്നുകയറി സാഹിത്യത്തിന്റെ തിരുമുറ്റം ച വിട്ടിക്കുഴയ്ക്കുകയാണ്. ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ ഗ്രീഷ്മ താപത്തിൽനിന്നു് ആസ്വാദകൻ ലേശം ആശ്വാസം ക ണ്ടെത്തുന്നതു് വലിയവരും പുതുമുറക്കാരുമായ ചുരുക്കം ചിലരുടെ അപൂർവ രചനകളിൽ നിന്നുമാത്രമാണ്. അ ത്തരത്തിലൊന്നു് ഒരു വസന്തത്തുവിനെപ്പോലെ നമുക്കരു ന്നിൽ മനോഹാരിത ചൂടി നില്ക്കുന്നു—ശ്രീ. ഷെറീഫി ന്റെ 'നിറങ്ങളുടെ സംഗീതം'. സാഹിത്യ രചനയെ ഒരു ജീവിത വ്രതമായി, ഉപാസനയായി, ഗൗരവതരമാ യ ഒരു വിഷയമായി കണക്കിലെടുത്തു പോരുന്ന ബോധ വാന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ പെടുത്താവുന്ന ഒരെഴുത്തുകാരനാ ണ് ഷെരീഫ് എന്നു് ഈ നോവൽ വിളിച്ചോതുന്നു. അധമ കൃതികളുടെ വീർപ്പു മുട്ടിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നു് കുളിർമഞ്ഞു വീഴ്ത്തുന്ന ഹേമന്തയാമിനിയുടെ അസു ലഭസൗഭഗമെഴുന്ന അനുഭൂതിയുടെ വിശാലമേഖലയിലേ ക്കു് ഇതു് നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. ആസ്വാദന കൗതുകത്തിന്റെ ചിറകുകൾക്കു് വണ്ണംവെച്ചു പകർന്നു നൽ കുകയും വൈചിത്ര്യ ഭാവങ്ങളുടെ സംഗീതം മനസ്സിൽ കോരിനിറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇരുപതാം ശതാബ്ദത്തിലെ നോവലിസ്റ്റിന്റെ മേ ച്ചിൽപ്പുറം സർവോപരി മനുഷ്യമനസ്സാണ്. ഛായാ പ്രകാശങ്ങളും പോലെ മാറിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യമനസ്സു്. ജയിംസ് ജോയിസ്സും, മാർ സ്സൽ പ്രൂസ്റ്റും മറ്റും അതുപോലെയുള്ള അനവധി അതികായന്മാരും വെട്ടിത്തുറന്നിട്ട സഞ്ചാരവീഥിയിലൂ ടെ ഗമിക്കുന്ന ഒരു സ്വതന്ത്ര പഥികനെ നമുക്കു് ഈ കൃതി യിൽ ദർശിക്കാം. സ്വന്തം ജീവിതത്തിന്റെ ശ്രുതിയും, ലയവും, താളവും ചുരുക്കത്തിൽ അതിന്റെ സർവ്വാവകാ ശിയുമായ ഭർത്താവിന്റെ പൂർവ കാലസുഹൃത്തിന്റെ ആ ഗമനം ഒരു ഭാര്യയിലുണ്ടാക്കിയ പരിവർത്തനവും അവള ടെ മാനസീകപ്രപഞ്ചത്തിൽ വീശിയടിച്ച ശക്തിയായ

കൊട്ടങ്കാറ്റുമാണ്. ആകെക്കൂടി പറഞ്ഞാൽ ഇതിലെ പ്രമേയം. ആ സുഹൃത്ത് വിഖ്യാതനായ ഒരു ചിത്രകാരനാണ്. ഭർത്താവ് അയാളെ സ്വന്തം ഗൃഹത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. അയാളെക്കുറിച്ച് ഭാര്യയിൽ വലിയ ധാരണകളും അടിച്ചേല്പിച്ചതും ആ ഭർത്താവാണ്. പക്ഷേ, ഭർത്താവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ പോലും അവളുടെ—ഹലീമ—ഹൃദയ സുഹൃത്തിനു വേണ്ടി സ്പന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവൾ ഒരു കത്തിയുടെ വായ്ത്തലയ്ക്കലാണ്. ഭർത്താവും സുഹൃത്തും അതിന്റെ രണ്ടവശത്തും മൂർച്ച കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആവുന്നത്ര പിടിച്ചു നില്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട് അവൾ. കെട്ടുകപ്പായവും തട്ടുമണിഞ്ഞ് സമുദായം അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ള വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെ തടവറയിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടാനിഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന അവൾ പ്രത്യക്ഷമായല്ലെങ്കിലും ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ ആ ചങ്ങല പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലേ എന്നു സംശയിക്കണം. ബുദ്ധിയും വികാരവും തമ്മിൽ അവളിൽ സംഘട്ടനം നടത്തുകയാണ്. ഒന്നിനു പിന്നാലെ കൊളുത്തിട്ടു നിറുത്താൻ മോഹവും മറ്റൊന്നിനു വളയം ഭേദിച്ചു പുറത്തുചാടാൻ ദാഹവും!. ഉടനീളം നാടകീയമുഹൂർത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്പോഭപൂർണ്ണമായ ഒരന്തരീക്ഷം അങ്ങനെ ഷെരീഫ് സവ്വാദരണീയമായി നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭർത്താവായ സലീമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അയാളുകെ ധർമ്മസങ്കടത്തിലാണ്. സ്വയംകൃതാനർത്ഥങ്ങളുടെ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ. ആത്മാർത്ഥത ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം സ്വന്തം ചിതയ്ക്കു സ്വയം തീ കൊളുത്താൻ ദുർഭാഗ്യം ഉണ്ടായിപ്പോയ ആ മനുഷ്യൻ ആ പദ്മവ്യൂഹത്തിൽ നിന്നു്, ആ അഴിയാക്കുടുക്കിൽ നിന്നു് രക്ഷപ്പെടാൻ ആത്മഹത്യയെക്കുറിച്ചുവരെ ചിന്തിച്ചുപോകുന്ന ഘട്ടമുണ്ട്. എങ്കിലും അയാൾ അധീരനായില്ല. മരുഭൂമിയിൽ മഴമേഘം തേടുന്നതുപോലെ വ്യർത്ഥതയിൽ, തകർച്ചയിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന അയാളുടെ ജീവിതവും അപ്പോളമയാൾ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചിരുന്ന മാനസീകമായ പക്വതയും

വരച്ചു കാണിക്കാനും അതിനു വിശ്വാസ്യതയുടെ നിറപ്പകിട്ടേകാനും നോവലിസ്റ്റിനു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

സലിമിന്റെ സുഹൃത്തായ ഫസലിന്റെ ആവിഷ്കരണതന്ത്രത്തിലും പാത്രസൃഷ്ടിയിലുമുള്ള നോവലിസ്റ്റിന്റെ കൈമിടുക്കും തെളിഞ്ഞു കാണാം. അവസാനം ആ ചിത്രകാരൻ ഹലീമയുടെ പടം പൂർത്തിയാക്കി. അതിനു തൊട്ടുമുന്നിൽ സമർപ്പിത ചേതസ്സായി നിൽക്കുന്നതു് ഉചിതാവരണഭംഗി കൊണ്ടു് കഷ്കവും ഉജ്ജ്വലവുമായി. അങ്ങനെ ഓരോ സംഭവങ്ങളും. ഇതിലെ ശൈലിയേയും രചനയിലെ പ്രത്യേകതകളേയും കുറിച്ചു് ദീർഘമായെഴുതി ഇപ്പോഴത്തെ നീണ്ടുപോയ ഈ കുറിപ്പു് അടിച്ചു പരത്തണമെന്നു് എനിക്കുദ്ദേശ്യമില്ല. അതൊക്കെ വായനക്കാർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടാനുള്ളതേയുള്ളൂ. ഇതിവൃത്തമാകട്ടെ, അപഗ്രഥിക്കുംതോറും കലാഭംഗിയേറിവരുന്നതായിട്ടു് അനുഭവപ്പെടുന്നു. നിലനിൽക്കുന്ന പുതുമ അത്തരം കൃതികൾക്കാണല്ലോ കൈവരിക.

'നിറങ്ങളുടെ സംഗീതം' മലയാളത്തിലെ സഹൃദയർക്കു പ്രിയംകരം ആയിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കുറപ്പുണ്ടു്. ഒരു യുവപ്രതിഭ രൂപം കൊടുത്ത ഈ കൃതി അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ എനിക്കു് അനല്പമായ സന്തോഷമുണ്ടു്. അതിലേറെ അഭിമാനവും. ആ അഭിമാനത്തിന്റെ ഹർഷപുളകങ്ങൾ നിങ്ങളിലേക്കു പകർന്നുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഉപസംഹരിക്കട്ടെ.

—മങ്കൊമ്പു് ഗോപാല കൃഷ്ണൻ

മദിരാശി.

ഒന്ന്

സുബഹ് നമസ്കാരം കഴിഞ്ഞ് നേരം നന്നേ പുലരുന്നതു വരെ ഹലീമ വിശുദ്ധ ഖുർ ആൻ പാരായണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതു് എന്നും പതിവാണ്. സുബഹ്, ളുഹർ, അസർ, മഗ്രിബ്, ഇഷാ– അങ്ങനെ ദിവസം അഞ്ചു നേരം അല്ലാഹുവിനു് സുജൂദ് ചെയ്യുന്നു, പ്രണമിക്കുന്നു. റംസാൻ മാസത്തിൽ പകൽ ജലപാനം പോലും ചെയ്യാതെ മുപ്പതു നോമ്പു നോക്കുന്നു.... ആകെക്കൂടി കടുംബജീവിതം നയിക്കുന്ന സന്യാസിനിയാണവൾ. സയ്യിദന്മാരുടെ രക്തത്തിൽ പങ്കുള്ള ബീവി. അവളുടെ ഉപ്പാപ്പ മദീനത്തുനിന്നും വന്ന സയ്യിദാണ്. ബാപ്പ മതാനുശാസനങ്ങൾ കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഖത്തീബും. അദ്ദേഹം പതിനാലു് ഹജ്ജ് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തൊപ്പിയും തട്ടവുമാണ് അവളുടെ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയതു്. വയസ്സു് ഇരുപത്തൊന്നായി. ഒന്നു പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. നാണം തോന്നിത്തുടങ്ങിയ അന്നുമുതൽ ഈ പ്രായം വരെ ബാപ്പയും ഭർത്താവും അല്ലാതെ മറ്റൊരു പുരുഷൻ അവളുടെ മുഖം കണ്ടിട്ടില്ല. ഏഴു വയസ്സുള്ള ആൺകുട്ടിയെ കണ്ടാൽ പോലും കസവു തട്ടം വലിച്ചിട്ടു് അവൾ മുഖം മറച്ചുകളയും. അടുക്കള, കിടപ്പറ, മുറ്റം.... അവിടെ ഒതുങ്ങുന്നു അവളുടെ ലോകം. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ കണ്ണാടിത്തിണ്ണകളിൽ നൃത്തം വെയ്ക്കുന്ന ഹൂറികളെ വെല്ലുന്ന സൗന്ദര്യധാമം. ആ സൗന്ദര്യം കസവുതട്ടവും കെട്ടുകുപ്പായവും കൊണ്ടു് ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും അവൾ മറയ്ക്കുന്നു.

നിക്കാഹ് കഴിഞ്ഞ പിറ്റേദിവസം ഭർത്താവു പറഞ്ഞു:

'നമുക്ക രണ്ടുപേക്കുംകൂടി സ്റ്റുഡിയോയിൽ പോയി ഒരു ഫോട്ടോ എടുപ്പിക്കാം.'

അത്ഭുതത്തോടെ അവൾ ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. പിന്നെ വേദനയോടെ പറഞ്ഞു;

'അള്ളോ....! ബേണ്ടാ. ഹറാമിന്റെ ബയ്യിലേക്കു് ഞമ്മളില്ല.!'

ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നതു് നിഷിദ്ധമാണെന്നാണു് അവളുടെ വിശ്വാസം. അവൾ സ്റ്റുഡിയോയിൽ പോയില്ല. ഫോട്ടോ എടുപ്പിച്ചില്ല. ദുനിയാവിലെ സുഖങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയല്ല അവൾ ജീവിക്കുന്നതു്—നാളെ മരിച്ചു ചെല്ലുമ്പോൾ പരലോകത്തുള്ള സുഖങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു്. അവിടെയാണു് സുഖവും സംതൃപ്തിയും—ജന്നത്തുൽ ഫിർദൗസ് എന്ന സുബക്കത്തിൽ.

ഹലീമ പാരായണം കഴിഞ്ഞു് മുസഹഫു് അടച്ചു. ഖുർആൻ അവൾക്കു് ഹൃദിസ്ഥമാണു്. എങ്കിലും നോക്കിയാണു് വായിക്കുന്നതു്. ചെറിയ ഒരു തെറ്റുപോലും പറ്റരുതെന്നു കരുതി. അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുവചനങ്ങൾ തെറ്റായി ഉച്ചരിക്കാൻ പാടില്ല. അനവധി രാത്രികൾ ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നു് സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു് എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതാണു് ആ മുസഹഫു്. ഭയഭക്തിബഹുമാനത്തോടെ അവൾ ആ ഗ്രന്ഥം കണ്ണുകളിൽ മുട്ടിച്ചു് ചുംബിച്ചു ആ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം ഹൃദയത്തോടു് ചേർത്തു് അണച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് കണ്ണുകൾ പൂട്ടി നിശ്ചലയായിരുന്നു.

'ഉമ്മാ....ഇനിക്കു് വെശക്ക്ണു്.'

ഹലീമ കണ്ണുതുറന്നു് നോക്കിയപ്പോൾ കുഞ്ഞുമോളു് മുസല്ലയിൽ ഇരിക്കുന്നു. കഅബാ ദേവാലയത്തിന്റെ ചിത്രമുള്ള മുസല്ല ചുരുട്ടി വെച്ചിട്ടു് ആ നാലുവയസ്സുകാരിയേയും കൂട്ടി ഹലീമ അടുക്കളയിലേക്കു പോയി. കൂളിമുറിയിൽ നിന്നും സലീം ചൂളം കുത്തുകയും മൂളിപ്പാട്ടുപാടുകയും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഇന്നെന്തോ അയാൾ പതിവിലേറെ ഉന്മേഷവാനാണു്.

ഹലീമ കുഞ്ഞുമോളോട് പറഞ്ഞു:

'മോളിച്ചിരീം കൂടെ ശമിക്കൂ. ബാപ്പ കുളിച്ച് വന്നിട്ട് ബാപ്പക്കും മോളുക്കും കൂടെ നാസ്തയാക്കാം.'

കുഞ്ഞുമോള് സമ്മതഭാവത്തിൽ ഒരു അരിപ്പത്തിരിയുടെ അരികു കടിച്ചു നുണഞ്ഞുകൊണ്ട് അനങ്ങാതിരുന്നു. സലിം കുളി കഴിഞ്ഞ് വന്നു. കുഞ്ഞുമോളും അയാളും കൂടെ കാപ്പികുടിക്കാനിരുന്നു. അപ്പോഴും അയാളുടെ ചുണ്ടിൽ ഏതോ പാട്ടിന്റെ ശീലുകളും താളം തുള്ളിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഹലീമ അതു ശ്രദ്ധിച്ചു. അവളുടെ ചുണ്ടിൽ ചിരി പൊട്ടി. തന്റെ ഭർത്താവിനെ ഇത്രയേറെ ഉല്ലാസവാനായി കാണുന്നതു് ഇന്നാദ്യമാണ്. ഒരിക്കലും പാടാത്ത ആ മനുഷ്യൻ പാടുന്നു.

'കുളിമുറീലുംകൂടെ പാട്ടും സബീനയുമായിരുന്നല്ലോ! ചങ്ങായി ബരണകൊണ്ടാണല്ലേ ങ്ങടെ ഖൽബ് ഇച്ചോലിക്ക് തെളിഞ്ഞിരിക്കണതു്?'

പത്തിരിപൊട്ടിച്ച് വായിലിട്ടചവച്ചുകൊണ്ട് അയാളം പറഞ്ഞു:

'അതെ. ഇന്നെന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ആഹ്ലാദപ്രദമായ ദിവസമാണ്. ഇന്നെന്റെ ഫസൽ വരുന്നു.'

ഫസൽ വരുന്നു!

ഒരാഴ്ച മുമ്പുതന്നെ സലിം ആ വിവരം അവളോട് പറഞ്ഞിരുന്നു.

ഭർത്താവിനു് ഒരു സ്നേഹിതനുണ്ട്. അവനും ഒരിക്കലും അയാളെ കണ്ടിട്ടില്ല. പക്ഷേ, അയാളും ഭർത്താവിന്റെ ആത്മമിത്രമാണ്. അയാളെക്കുറിച്ചു പലപ്പോഴും ഭർത്താവു് പറയാറുണ്ട്.

മനുഷ്യരുടേയും പൂക്കളുടേയും.... അങ്ങനെ ഈ ദുനിയാവിലുള്ള എല്ലാ മുസീബത്തുകളുടേയും പടം വരയ്ക്കുലാണ് അയാളുടെ തൊഴിൽ. കോലം വരയ്ക്കുന്ന ഒരുത്തനെക്കുറിച്ചു് ഇത്രയേറെ പറയാൻ എന്തിരിക്കുന്നു! ഫസ

ലിനെ ഭർത്താവ് പ്രശംസിക്കുന്നതു് ആദ്യമാദ്യം കേട്ട പ്പോഴും ഹലീമയ്ക്കു് അങ്ങനെയാണു തോന്നിയതു്.

ഒരിക്കൽ അവൾ ഭർത്താവിനോടു ചോദിച്ചു:

'കോലം ബരക്കണതു് ഹറാമല്ലേ?'

അയാൾ ചിരിച്ചു.

അല്ല. നീ ഖുർ ആൻ എഴുതിയില്ലേ.? സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഒരു കലാകാരിക്കു മാത്രമേ അതുപോലും ഭംഗി യായി അതു് എഴുതി ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയൂ. പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ നീയും ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കുമായിരുന്നു. നിനക്കതിനുള്ള വാസനയുണ്ടു്.'

ഫസലിന്റെ ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുപറഞ്ഞു് സലീം അവളുടെ തെറ്റിദ്ധാരണ നീക്കി. താനറിയാതെ ഒരു വ്യക്തിയെ വെറുത്തതിനു് അവൾ പടച്ചവനോടു പൊറുക്കലിനെ തേടുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നു് അവൾ അയാളുടെ വലിയ ആരാധികയാണു്. ഒന്നു കാണുവാൻ ഏറെക്കാലമായി അവളുടെ ആത്മാവു് കൊതിക്കുകയാണു്. ഇന്നു് അവളുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കും. ഇന്നു വൈകുന്നേരം അയാൾ വരും. സലീം കാപ്പികുടിച്ചു് എഴുന്നേറ്റു ഫാക്ടറിയിലേക്കു പോകാൻ നേരം രണ്ടു ജോലികൾ ഹലീമയെ ഏല്പിച്ചു. ഡ്രായിംഗ് റൂമിലെ ചിത്രങ്ങൾ പൊടിതുടച്ചു വൃത്തിയാക്കണം. മുകളിലത്തെ മുറി ഫസലിനുവേണ്ടി ഒരുക്കിയിടണം.

'ഞാൻ വൈകുന്നേരം ഫസലുമായി വരും.'

പത്തുമൈൽ അകലെയുള്ള ഫാക്ടറിയിലേക്കു് അയാൾ കാറോടിച്ചു പോയി.

ഉച്ചകഴിഞ്ഞു.

ഡ്രായിംഗ് റൂം നിറയെ ചിത്രങ്ങളാണു്. ഹലീമ ചിത്രങ്ങളിലെ പൊടി തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കാൻ തുടങ്ങി. ഫസൽ വരച്ച ചിത്രങ്ങളിൽ തൊട്ടപ്പോഴും അഭിമാനവും ആനന്ദവും കൊണ്ടു് കരളു് തുടിച്ചു. ഓരോ ചിത്രത്തിലും ആരാധനയോടെ അനവധി നിമിഷങ്ങൾ അവൾ നോക്കി അവളങ്ങനെനിന്നു. മുമ്പു് പലപ്പോഴും ആ ചിത്രങ്ങളും നോക്കി അവളങ്ങനെ നിന്നുപോയിട്ടുണ്ടു്.

ഫസലിന്റെ മഹത്തായ ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാണ്— 'മനുഷ്യമനസ്സ്' ക്യാൻവാസിൽ വിവിധ വർണ്ണങ്ങൾ ധാരാളിത്തത്തോടെ വാരിക്കോരി തേച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആ ചിത്രം ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് ഒന്നും തോന്നിയില്ല. അതിലെ വർണ്ണങ്ങളേയും ആ വർണ്ണങ്ങൾ ധ്വനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വികാരഭാവങ്ങളേയും കുറിച്ച് ഭർത്താവ് പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ ചിത്രം നിഗ്രഹനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന അർത്ഥം മനസ്സിലായി. കുറേനേരം ആ ചിത്രം നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നാൽ ഹൃദയത്തിലാകെ വല്ലാത്ത ഒരു വിഷാദഭാവം ഉറവു പൊട്ടിയൊഴുകും.

ആ ചിത്രം വിവാഹ സമ്മാനമായി ഇറ്റലിയിൽ നിന്നും ഫസൽ അയച്ചുകൊടുത്തതാണ്. സലിമിന്റെ വിവാഹത്തിന് ഫസൽ ഇല്ലായിരുന്നു. അന്നയാൾ ഇറ്റലിയിലെ സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രങ്ങളിൽ കലയുടെ ആത്മാവ് കണ്ടെത്താൻ അലയുകയായിരുന്നു.

ഫസൽ തന്റെ ചിത്രങ്ങൾ വിറ്റുകിട്ടിയ ആയിരക്കണക്കിനു രൂപ സലിമിനു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആ പണം കൊണ്ടാണ് സലിം ബിസിനസ്സ് തുടങ്ങിയതു; എസ്റ്റേറ്റും ഈ ബംഗ്ലാവും വാങ്ങിയതു. പണക്കാരനായതു. ലോകത്തുള്ള യാതൊരു ശക്തിക്കും തങ്ങളുടെ സ്നേഹബന്ധത്തെ വിഛേദിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു സലിം പറയാറുണ്ട്.

'എനിക്കെല്ലാം നേടിത്തന്നതു് എന്റെ ഫസലാണ്. അവനു വേണമെങ്കിൽ ഞാൻ എന്നേത്തന്നെ നശിപ്പിക്കും. എന്റെ ആത്മാവിന്റെ സംഗീതമാണവൻ.'

ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ ഫസലിന്റെ കത്തുകിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ സലിം പരിഭ്രമിക്കും.

ഒരിക്കൽ ഫസൽ എഴുതി.

പ്രിയപ്പെട്ട സലിം,

നിന്റെ വീട്ടിൽ കിടന്നായിരിക്കും ഞാൻ മരിക്കുന്നതു്. എന്റെ മയ്യത്തിന്റെ അവകാശി നീയാണ്,

ഫസൽ ഓരോ ചിത്രങ്ങളും അയച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ സലിം പറയും:

'ദാ- എന്റെ ഫസലിന്റെ ഒരു പുതിയ ചിത്രം. അവൻ നിറങ്ങളും കൊണ്ട് ഇതിഹാസങ്ങളും രചിക്കുന്നു. രൂപം മാത്രമല്ല; ആത്മാവിനേയും അതുംകൊള്ളുന്ന വികാരഭാരത്തേയും അവന്റെ ബ്രഷ് കണ്ടെത്തുന്നു'

ഫസലിന്റെ ചിത്രത്തെക്കുറിച്ച് എത്ര പറഞ്ഞാലും സലീമിനു മതിയാവില്ല.

ഹലീമയുടെ കൈ 'നാഗസാക്കിയുടെ ആത്മാവിലേക്കു നീണ്ടു. ഫസലിന്റെ പുതിയ ചിത്രമാണ് നാഗസാക്കിയുടെ ആത്മാവ്. മോസ്കോയിലെ അന്താരാഷ്ട്രീയ ചിത്രകലോത്സവത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതാണത്. ഒരമ്മ മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. നാലുവയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടി അമ്മയുടെ അടുത്തുനിന്നു വാവിട്ടു നിലവിളിക്കുന്നു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ പൊട്ടി ഒലിക്കുന്നു. ശരീരം പൊള്ളി തോലു പലഭാഗത്തും പൊളിഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു. ഒരു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടി വിശപ്പ് സഹിക്കവയ്യാഞ്ഞിട്ട് മരിച്ചുകിടക്കുന്ന അമ്മയുടെ നഗ്നമായ മുല ആർത്തിയോടെ കാംക്ഷലിക്കുന്നു.

ആ ചിത്രം അയച്ചുകിട്ടിയ അന്ന് അത് ഡ്രായിംഗ് റൂമിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ട് സലീം ഹലീമയോടു പറഞ്ഞു:

'ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ സൗന്ദര്യവും വൈകൃതവും എന്റെ ഫസലിന്റെ ബ്രഷിന്റെ തുമ്പിലുണ്ട്.'

അന്ന് ഹലീമ ദീർഘനേരം ആ ചിത്രവും നോക്കി നിന്നു.

ആ അമ്മയുടെ മുഖഭാവം....!

കുട്ടിയുടെ നിലവിളി.....!!

ആ ശബ്ദം ചെവിക്കുള്ളിൽ മുഴങ്ങുന്നതുപോലെ.

മരിച്ചുകിടക്കുന്ന സ്ത്രീ താനാണ്. നിലവിളിക്കുന്നതു കുഞ്ഞുമോളാണു്.

ആദ്യമായി കണ്ടപ്പോഴും ആ ചിത്രം അവളെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയി.

അവൾക്ക് ആചിത്രത്തിൽ തൊടാൻ പേടിയാണ്. ആ കുട്ടിക്ക് വേദനിച്ചാലോ? കണ്ണുകൾ പൊട്ടിത്തോൽ വെന്തുപൊളിഞ്ഞ് നിലവിളിക്കുന്ന കുട്ടിക്കു നോവാതെ മൃദുവായ സിൽക്കുതുണികൊണ്ട് അവൾ ആചിത്രം തുടച്ചു.

ഇനി ഒരൊറ്റ ചിത്രമേയുള്ളു തുടയ്ക്കാൻ. അതു് എൻ ലാർജ് ചെയ്ത ഒരു ഫോട്ടോവാണ്. ഫസലിന്റെ ഫോട്ടോ. ആ ഫോട്ടോയുടെ ചില്ല തുടച്ചപ്പോൾ അവളുടെ ആത്മാവു് സ്നേഹത്തിന്റേയും ആരാധനയുടേയും ഭാവഗീതങ്ങൾ രചിക്കുകയായിരുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ട ഫസൽ,
നിങ്ങളെ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.
നിങ്ങൾ എന്റെ മോളുടെ മാമയാണ്.
നിങ്ങളെ ഞാൻ ആരാധിക്കുന്നു.

നശിച്ചുപോകുന്ന എല്ലാറ്റിനേയും നിങ്ങൾ ഹയാത്താക്കി നിറുത്തുന്നു.!

ആ ഫോട്ടോ തുടച്ചിട്ടു് നിമിഷനേരം അവൾ നോക്കിനിന്നു.

എന്റെ ഭർത്താവു് പറയാറുള്ളതു് ശരിയാണു്.

നിങ്ങൾ സുന്ദരനാണ്.

എന്റെ ഭർത്താവു് നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ഞാനും നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നു.

അവൾ നടന്നു. കോണിപ്പടികൾ കയറി മുകളിൽ ചെന്നു.

മുറി അടിച്ചുവാരി. കഴുകി. സാമ്പ്രാണിപുകച്ചു. കട്ടിലിൽ പുതിയ മെത്തയിട്ടു. അലക്കിയ ബഡ്ഷീറ്റു് വിരിച്ചു. പനിനീരുംഅത്തറും തളിച്ചു. ചുവരിൽ പുതിയ ഹാങ്ങർ തറച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. അലക്കിയ തോർത്തു്, സോപ്പു്, ടൂത്തു് പെയിസ്റ്റു് മുതലായവ കൊണ്ടുവെച്ചു. മേശയും കസേരയും ശരിക്കു പിടിച്ചിട്ടു. ഒരു ചാരുകസേരയും കൊണ്ടിട്ടു.

മാറിനിന്നു നോക്കി. എന്തെങ്കിലും പോരായ്മയുണ്ടോ? മേശപ്പുറത്തു് ഫ്ളവർവേസു് വേണം. ഫ്ളവർവേസും പൂക്കളും കൊണ്ടുവന്നു. ഹലീമ ഇതെല്ലാം ചെയ്യുമ്പോൾ കുഞ്ഞുമോളും കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഫ്ളവർവേസിൽ പൂക്കൾ ഒരുക്കി മേശപ്പുറത്തുവെയ്ക്കുമ്പോൾ കാറു് ഗേറ്റുകടന്നു വരുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. അദ്ദേഹം....അദ്ദേഹം വരുന്നു.

ഹലീമയും കുഞ്ഞുമോളും ടെറസ്സിൽ ഇറങ്ങിനിന്നു താഴോട്ട് നോക്കി. സായാഹ്നത്തിലെ തങ്കവെയിലിൽ കുളിച്ചു കിടക്കുന്ന നടപ്പാതയിൽ കാറു വന്നുനിന്നു.

സലീമും ഫസലും കാറിൽ നിന്നിറങ്ങി. ഫോട്ടോയിൽ കാണുന്നതുപോലെതന്നെയിരിക്കുന്നു ഫസൽ. വെളിഞ്ഞ് കിളരം കൂടിയ സുമുഖനായ ഒരു മനുഷ്യൻ. കാറിനുമുകളിലും അകത്തും നിറയെ സാമാനങ്ങൾ. പാലറ്റ്, ബ്രഷ്, ചായം, ക്യാൻവാസ്, ഈസൽ:...അങ്ങനെ ഒരു സ്റ്റുഡിയോയ്ക്കുള്ള എല്ലാസാധനങ്ങളും. തോട്ടക്കാരൻ അതെല്ലാം ഇറക്കിവെയ്ക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഫസലും സലീമും വരാന്തയിലേക്കു നടന്നു.

ഞമ്മള് ബാപ്പാൻറരികത്ത് പൊഗ്ഗ്ആ,'

കുഞ്ഞുമോള് ശരംകണക്കെ താഴേക്കു പാഞ്ഞു. ഹലീമ മകളെ പിൻതുടർന്നു.

ഗോവണിപ്പടികളിൽ നിന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ഭർത്താവും കുഞ്ഞുമോളും ഫസലും ഡ്രായിംഗ് റൂമിൽ ഇരിക്കുന്നു.

ഹലീമ ശങ്കിച്ചുനിന്നു. പോകണോ? വേണ്ടേ? പോയില്ലെങ്കിൽ മകളിലേക്കു കയറിവരും. സ്നേഹിക്കുന്നവനാണ്. ആരാധിക്കുന്നവനാണ്. ബഹുമാനിക്കുന്നവനാണ്....എങ്കിലും അന്യപുരുഷനാണ്.....ഒട്ടവിൽപോകാൻ തന്നെ അവളുറച്ചു.

'കിലു്...കിലു്....ക്ലു്....ക്ലും!'

പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദം

അവൾ ഗോവണിപ്പടികൾ ഓടിയിറങ്ങി മിന്നൽ പിണർപോലെ മുറിക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. ഡോർകർട്ടൻ വലിച്ചുനേരേയിട്ടിട്ട് വാതിൽപ്പൊളിയുടെ മറവിൽ ഒളിഞ്ഞുനിന്നു.

പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദംകേട്ട ഫസൽ പിന്നിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ഒന്നും കാണുന്നില്ല. ആരോഓടിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അത്തറിന്റെ പരിമളംകൊണ്ട് അന്തരീക്ഷം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സലീം ക്ഷമാപണ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

'ക്ഷമിക്കണം ഫസൽ. എന്റെ ഭാര്യയാണ്. അവൾ പട്ടത്തിനുള്ളിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു പെണ്ണാണെന്ന് ഞാൻ നിനക്കെഴുതിയിരുന്നല്ലോ. അന്യപുരുഷന്മാർ അവളെ കാണുന്നതു് നിഷിദ്ധമാണെന്നവൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഞാനവളെ നിനക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുന്നില്ല.'

ഫസൽ മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ചുമ്മാതെ ചിരിച്ചു.

സലീം പറഞ്ഞതു് ഹലീമയും കേട്ടു. സലീം പണ്ടെപ്പോഴോ പറഞ്ഞ ഒരു വാക്യം അപ്പോൾ അവൾ ഓർത്തുപോയി.

'എനിക്കെല്ലാം നേടിത്തന്നതു് എന്റെ ഫസലാണു്. പക്ഷേ, തനിക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു കൂടാ. ഹറാമാണു്. നിഷിദ്ധമാണു്. സയ്യിദന്മാരുടെ വംശപരമ്പരയിലുള്ള ഒരു സ്ത്രീ അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റേയും കല്പനകളും തെറ്റിനടക്കാൻ പാടില്ല.

ഹലീമ അടുക്കളയിൽ ചെന്നു അവർക്കു ചായയും പലഹാരങ്ങളും കൊടുത്തയച്ചു.

ഫസൽ ചായ കുടിക്കുന്നതു കാണുന്നതിനുവേണ്ടി അവൾ ഡോർ കർട്ടന്റെ പിന്നിൽ വന്നുനിന്നു. കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. അയാൾ പുറംതിരിഞ്ഞാണിരിക്കുന്നതു്.

ചായകുടിച്ചുകഴിഞ്ഞു് കുഞ്ഞുമോളും ഫസലും സലീമും എഴുന്നേറ്റു. കുഞ്ഞുമോളും സലീമും മുമ്പേ. അവരുടെ പിന്നിൽ ഫസൽ. ഗോവണിപ്പടിയിൽ കാലെടുത്തുവെച്ചപ്പോൾ ഫസലിന്റെ കണ്ണുകൾ വാതിലിലേക്കു നീണ്ടു. ഡോർകർട്ടന്റെ താഴെ പൈലാഞ്ചിയിട്ടു ചുകപ്പിച്ച സുന്ദരമായ രണ്ടു പാദങ്ങൾ. സലീമും കുഞ്ഞുമോളും മുകളിൽ എത്താറായി. ഫസൽ അവരെ അനുഗ

വാതിൽ തുറന്നു.

മുറിക്കുള്ളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന സൗരഭ്യം ഫസലിന്റെ ആത്മാവിനെ കോരിത്തരിപ്പിച്ചു

സുഗന്ധങ്ങളുടെ ലോകത്താണു വന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നതു്.....!

സലിം പറഞ്ഞു:

'സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും എന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു് വളരെ പ്രിയമാണു്.'

ഫസൽ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. എങ്കിലും അയാളുടെ മനസ്സു് ഇങ്ങനെ മന്ത്രിച്ചു.

നല്ലതു്—നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിന്റെ സൗരഭ്യമായിരിക്കട്ടെ.

ഫസലിനു മുറി വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു നല്ല കാറ്റും വെളിച്ചവും കിട്ടും. ദൂരെദൂരെയുള്ള മലനിരകളും വെള്ളച്ചാട്ടവും കാണാം. പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നാൽ ടെറസ്സിലേയ്ക്കിങ്ങാം.

ഉള്ളുനിറയെ ആശയങ്ങളാണു്. ജീവിതത്തിന്റെ കണ്ണുനീരും പുഞ്ചിരിയും കരളിൽ തളംകെട്ടികിടക്കുന്നു. വർണ്ണങ്ങളും കൊണ്ടവയെ ക്യാൻവാസിലേക്കു പകരാൻ കലാകാരനു മാത്രം അനുഭവപ്പെടാറുള്ള ആ പ്രത്യേക വികാരം ആത്മാവിൽ കിടന്നു നീറുകയാണു്.

ഒരു പെണ്ണു്....സോഫിയാ....ഒരു കപ്പി ബീറിനും ഒരു പാക്കറ്റ് സിഗറ്ററിനും വേണ്ടി ഹോട്ടൽ മുറികളിൽ ഉടയാടകളും ഉരിഞ്ഞെറിയുന്നു. പാരീസിലെ തെരുവുകളിൽ അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന ആ പെൺകുട്ടിയുടെ നീലക്കണ്ണുകളും മനസ്സിൽ കിടന്നു പരൽ മീനുകളെപ്പോലെ തുടിക്കുന്നു.

എണ്ണപ്പാടങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥരായ അറേബ്യൻ ഷേക്കന്മാരുടെ അന്തഃപുരങ്ങളിലെ ബീവിമാർ നിസ്സാമീയുടേയും ഓമറിന്റെയും ഗീതങ്ങളാലപിച്ചുകൊണ്ടു് ഭാവനയുടെ വേദിയിൽ ലാസ്യനൃത്തമാടുന്നു.

ബംഗാളിലെ തെരുവുകളിൽ വെച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടുള്ള തെരുവു വേശ്യകളും....തെരുവു ഗായകർ....

എല്ലാം എല്ലാം മനസ്സിലുണ്ട്. എല്ലാം വരയ്ക്കണം. ഇവിടെ താമസിച്ചാൽ എല്ലാം വരയ്ക്കാൻ കഴിയും.

തോട്ടക്കാരൻ സാധനങ്ങളെല്ലാം മുറിയ്ക്കുള്ളിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു.

സലിം പറഞ്ഞു:

'ഇനി എല്ലാം തന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ അടുക്കിലും ചിട്ടയിലും വച്ചോളൂ.'

'അതൊക്കെ നാളെ.'

സലിം കുഞ്ഞുമോളെയും കൂട്ടി പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങി. ഫസലിനു് ഒന്നു കുളിക്കണം. കുളിമുറിയിൽ ചൂടുവെള്ളം തയ്യാറുണ്ട്. കുളിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ ഫസൽ ഓർത്തു:

ഞാൻ അലയുകയായിരുന്നു. നഗരങ്ങളിൽ, നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിൽ....ജീവിതത്തിന്റെ നല്ലൊരു ഭാഗം അലച്ചിലായിരുന്നു.

ശരിയാണു്. അയാളം അലയുകയായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ കേരളത്തിലും അയാളം ഡൽഹിയിലാണെന്നു്. പിന്നൊരിക്കൽ അജന്തയിൽ. എല്ലോറയിൽ.... കലാകാരനായ ആ മനുഷ്യൻ ഒരു തീർത്ഥാടകനാണു്.

കഴിഞ്ഞ ആറു വർഷമായി സലിമിനുതന്നെ അയാളുമായി കത്തുകളിലൂടെയുള്ള ബന്ധമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ തുടങ്ങിയതാണു് അലച്ചിൽ. അതുകൊണ്ടു് പ്രയോജനം ഉണ്ടായി. പട്ടണത്തിലെ, അഴുക്കുചാലുകളിൽ....എല്ലാം അയാളം ജീവിതം കണ്ടു. മനുഷ്യ ജീവിതത്തേയും വികാരങ്ങളേയും അപഗ്രഥിച്ചു പഠിച്ചു് നിറങ്ങളം കൊണ്ടുവന്നു ക്യാൻവാസിൽ കുറിച്ചിട്ടു. നിർജ്ജീവമായ ക്യാൻവാസിൽ ലോകത്തിന്റെ സൗന്ദര്യവും വൈരൂപ്യവും വർണ്ണങ്ങളിലൂടെ തെളിഞ്ഞു. പ്രദർശനശാലകളിൽനിന്നും ആ ചിത്രങ്ങളം വൻ വില കൊടുത്തു് കലാസ്വാദകർ വാങ്ങി.

ഇപ്പോഴും ദീർഘമായ ഒരു യാത്ര കഴിഞ്ഞു വരികയാണെന്നാണ്. ഫ്രാൻസ്, അമേരിക്ക... മുതലായ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ പര്യടനം നടത്തി ചിത്രകലയിലെ ആധുനിക പ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് ആവുന്നത്ര പഠിച്ച് വിപുലമായ അനുഭവസമ്പത്തുമായി തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

കുളികഴിഞ്ഞുവന്ന് ഫസൽ അലക്കിയ സിൽക്ക് ജുബയും വോയിൽ വേഷ്ടിയും ധരിച്ചു. പിന്നെ സുഗന്ധദ്രവ്യവും കുഞ്ഞുമോളുടേയും കൂടെ എസ്റ്റേറ്റു ചുറ്റാനിറങ്ങുകണ്ടു. വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിച്ചെന്നപ്പോഴും ഇരുട്ടു വീണുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മുറിക്കുള്ളിലേക്കു കയറിയ ഫസൽ ഒരു നിമിഷം വിസ്മയിച്ചു നിന്നു. വാരിവലിച്ചിട്ടിരുന്ന സാധനങ്ങളും ചിട്ടയിൽ അടുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. തന്റെ ഇംഗിതങ്ങളും അറിയാവുന്ന ആരോ ചെയ്തതുപോലെ. ജാലകത്തിനടുത്തു് വെളിച്ചം കിട്ടാവുന്നിടത്താണ് ഈസിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ചുവരിൽ ഒരു ആണിതറച്ച് പാലറ്റു കൊളുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഫസൽ തന്റെ സൗഹൃത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ മനസ്സിൽ നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ കാശനീലിമയിൽ വിളറിക്കിടക്കുന്ന ശശികലയേയും നോക്കി അജ്ഞാതമായ വികാരങ്ങളും ഒഴുകി നടക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെ ജനാലയുടെ അടുത്തേക്കു നടന്നു.

ദൂരെദൂരെയുള്ള മലനിരകളും കാണുന്നില്ല. വെള്ളിയരഞ്ഞാണം പോലെ മിന്നുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടം കാണുന്നില്ല. എല്ലാം ഇരുളിൽ മുങ്ങിമറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇരുളുഘനീഭവിച്ച സൂപങ്ങളുംപോലെയുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും മാത്രം പ്രപഞ്ചശില്പി പെയിന്റു ചെയ്തു വെച്ചിരുന്ന മനോഹരമായ ലാൻഡ്സ്കേപ്പിൽ രാവു് ഇരുട്ടിന്റെ കരി വാരിപൂശിയിരിക്കുന്നു.

എട്ടുമണിക്കു് കുഞ്ഞുമോളും കടന്നുവന്നു. ഫൂസൽ വിൻസന്റ് വാൻഗോഗ് എന്ന മഹാനായ ചിത്രകാര

നെക്കുറിച്ച് വായിച്ചുകൊണ്ട് ചാരുകസേരയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു.

'ചോറു ബെഡ്ഡ്യണ്ടേ? ബാപ്പ വിളിക്ക്ണ്.'

'ദാ..വരുന്നു.'

അയാൾ ഷർട്ട് എടുത്തിട്ട് കുഞ്ഞുമോളുടെ കൂടെ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു.

ചോറു വിളിമ്പിയതു് വേലക്കാരിയാണ്. ഹലീമ ഡോർ കർട്ടന്റെ മറവിൽനിന്നു് ഫസലിന്റെ ഓരോ ചലനവും വീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു.

സലിം പറഞ്ഞു:

'എന്നും ഞങ്ങളും മൂന്നുപേർ കൂടിയാണ് ഭക്ഷണം കഴിക്കുക. ഇന്നു നീ വന്നതുകൊണ്ട് ഒരാൾ ഒഴിവായി.'

'ഞാനിനി എങ്ങും പോകുന്നില്ല. നിന്റെ കൂടെത്തന്നെകൂടാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ഫസലിന്റെ ആ പ്രഖ്യാപനം സലിമിന്റെ മനസ്സിൽ ആനന്ദത്തിന്റെ അലകടൽ തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു.

ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഹലീമയ്ക്ക് പാചകകലയിലുള്ള വൈദഗ്ധ്യത്തെ ഫസൽ വളരെയേറെ പ്രശംസിച്ചു. പ്രശംസ ഹലീമയെ അഭിമാന പുളകിതയാക്കി. സലിമും അവളെ അങ്ങനെ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അന്നൊന്നും ഇത്രയേറെ അഭിമാനവും ആനന്ദവും തോന്നിയിട്ടില്ല

അന്നുരാത്രി സലിം വളരെ സമയം ഫസലിന്റെ മുറിയിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടു മണിക്കാണ് അയാൾ താഴെ, ബെഡ്റൂമിലേക്കു ചെന്നതു്. ഹലീമ ഉറങ്ങിയിരുന്നില്ല.

രണ്ടു്

കിണററിൻ കരയിൽ തുടികൊ ശബ്ദിക്കുന്നതു് കേട്ട കൊണ്ടാണു് ഫസൽ ഉണർന്നതു്. നേരം പുലർന്നിട്ടി ല്ല. വാതിൽ തുറന്നു് ടെറസ്സിലിറങ്ങി അയാൾ പുറ ത്തേക്കുനോക്കി. പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ സൗന്ദര്യം മുഴുവനും ഇരുളിൻെറ നേർത്ത പർദ്ദക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. കിഴക്കു വെളിച്ചം പൊട്ടിവിടരുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ലോക ത്തെ കാണാൻ ഒരു പ്രത്യേക സുഖമുണ്ടു്. പ്രപഞ്ചം സൃ ഷ്ടികർത്താവു് ഇൻഡ്യൻ ഇങ്കിൽ വരച്ച അവ്യക്തമായ ഒരു നിഴൽ ചിത്രമാണോ?....അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചുകൊ ണ്ടു് ഫസൽ കിണററിൻ കരയിലേക്കു നോക്കി.

ഇരുളിൽ ഒരു രൂപം.....വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു സ്ത്രീ കൈക്കുമ്പിളുകളും മുകളിലേക്കുയർത്തി, നീലാകാശ ത്തു് മുല്ലപ്പൂക്കളെപ്പോലെ ചിതറി കിടക്കുന്ന വിളറിയ നക്ഷത്രങ്ങളിൽ മിഴികളർപ്പിച്ചുനിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയാ ണു്—ഒരു എന്ന സൃഷ്ടികർമ്മത്തിനുശേഷം ദൈവ ഇരക്കുക യാണു്.

മെതിയടികൾ ശബ്ദിച്ചു. അവൾ നടന്നുപോയി.

അയാൾ അകത്തു കയറി, കൈക്കുമ്പിളുകളും ആകാശ ത്തേക്കുയർത്തി പ്രാർത്ഥനാനിരതയായി നിൽക്കുന്ന ആ സ്ത്രീയുടെ രൂപം സ്ലെച്ചുബുക്കിൽ വരച്ചിട്ടു.

കുറെ സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. മധുരമനോഹര ശബ്ദം. അതു് ശ്രദ്ധിച്ചു് സിഗററും പുകച്ചു് അലസനായി അയാൾ ബെഡ്ഡിൽ കിടന്നു

1253

അലസതയുടെ ആനന്ദം നുകർന്നുകൊണ്ട് തന്നെ ദിവ
ങ്ങളും കഴിച്ചു.

സലിം രാവിലെ ഫാക്ടറിയിൽ പോകും. ചിലദി
വസങ്ങളിൽ ഉച്ചയ്ക്കു വരും. സമയം ഉള്ളപ്പോൾ ചിത്ര
കല, രാഷ്ട്രീയം, സാഹിത്യം....അങ്ങനെ ആകാശത്തിനു
കീഴെയുള്ള എല്ലാ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആ സുഹൃത്ത്
ക്കളും സംസാരിക്കും.

ആ ദിവസങ്ങളിൽ ഫസൽ ഒന്നും വരച്ചിരുന്നില്ല.

കുഞ്ഞുമോളും ഫസലും തമ്മിൽ വലിയ അടുപ്പത്തി
ലായിരുന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണും കഴിഞ്ഞ് അവളും ഫസ
ലിന്റെ കൂടെ ബെഡ്ഡിൽകയറി കിടക്കും.

അവൾ ചോദിക്കും:

'മാമാ എബ്ടെല്ലാം പോയിരിക്ക്ണ്?'

അയാൾ പറയും;

'ഞാൻ പോകാത്ത സ്ഥലങ്ങളില്ല. കാണാത്ത കാ
ഴ്ചകളില്ല.'

'മക്കത്തും മദീനത്തും പോയിറ്റുണ്ടോ?'

'പോയിട്ടുണ്ട്.'

മദീനത്ത് പള്ളികണ്ടിട്ടുണ്ടോ?'

'കണ്ടിട്ടുണ്ട്.'

'പള്ളീൻറൗവ്ത്തുന്നു ആഹാജത്തേക്കു നോക്കീറു
ണ്ടോ?'

'ഇല്ല.'

'പിന്നെന്തിനാപോയെ....? പള്ളിൻറൗത്തുന്നു ആ
ഹാജത്തേക്കു നോക്കീരുന്നെങ്കി സുബക്കം കാണാരുന്നു
ല്ലേ!'

അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോകും.

കുഞ്ഞുമോളുടെ ചിന്തയെ ഇത്തരത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട
ത്തിയതിന്റെ മുഴവൻ ഉത്തരവാദിത്തവും അവളുടെ ഉമ്മ
യ്യാണ്.

ഒരു ദിവസം അവൾ പറഞ്ഞു:

'മാമാ....എന്തെല്ലാം പടങ്ങളാണ് ബരക്ക്ണട്ട്.
എന്നെ ഒന്നു ബരകേ....ഞമ്മളൊന്നു കാണട്ടെ!'

അന്നുതന്നെ ഫസൽ സെ്ടകു്ചറിൽ ക്യാൻവാസു് തറച്ചു. പക്ഷേ, കുഞ്ഞുമോളുടെ ചിത്രം വരച്ചില്ല. ഒന്നും വരച്ചില്ല.

കുഞ്ഞുമോളു് അതു മറന്നുപോയി എന്നുതോന്നുന്നു. അവൾ ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ പിന്നീടു് ഒരിക്കലും ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. ചട്ടത്തിൽ തറച്ച ക്യാൻവാസു് അങ്ങനെ തന്നെ ഈസലിൽ ഇരുന്നു.

സലിമും ഫസലും ഒരുമിച്ചിരുന്നാണു് പലപ്പോഴും ഭക്ഷണം കഴിക്കുക. വാതിൽപ്പൊളികളുടെ മറവിൽ ഹലീമ ഉണ്ടാകും

ഒരു ദിവസം സലിം പറഞ്ഞു:

'നീ ഒരു വിവാഹം കഴിക്കണം.'

ഞാനെന്തിനു വെറുതെ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ജാതകം തെറ്റിക്കുന്നു?'

സലിം പിന്നെ ഒന്നുംപറഞ്ഞില്ല. രണ്ടുപേരും നിശബ്ദരായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു് എഴുനേറ്റു..

രണ്ടാഴ്ചയായി ഫസൽ വന്നിട്ടു്. എങ്കിലും ഒരിക്കൽപോലും ഹലീമയെ അയാൾ കണ്ടിട്ടില്ല.

ഒന്നു കണ്ടെങ്കിലോ? അങ്ങനെ ഒരു ജിജ്ഞാസ ചിലപ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഉണരും. പെട്ടെന്നു തന്നെ തോന്നും: വേണ്ട. അവൾ ഒരു ഘോഷാസ്ത്രീയാണു്. സയ്യിദന്മാരുടെ വംശപരമ്പരയിൽ പെട്ടവൾ. തട്ടത്തിനുള്ളിലും കെട്ടുകുപ്പായത്തിനകത്തും അവൾ ജീവിക്കട്ടെ.

ഈ രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദം അനവധി പ്രാവശ്യം കേട്ടു. അത്തറിന്റെ പരിമളം അനവധി പ്രാവശ്യം അനുഭവപ്പെട്ടു. ഫസലിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തന്റെ സ്നേഹിതന്റെ ഭാര്യ മധുരമായ ശബ്ദവും മനോഹരമായ സുഗന്ധവും മാത്രമായിരുന്നു.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി.

അന്നു് സലിം നേരത്തേ ഫാക്ടറിയിൽ പോയി. ഫസൽ മുടിചീകിക്കൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ കുഞ്ഞുമോൾ വന്നു പറഞ്ഞു:

'നാസ്തയാക്കണ്ടേ....? ഉമ്മ ബിളിസ്സ്ണ്.'

അയാം അവളോടൊപ്പം താഴേക്ക് ചെന്നു.

മേശപ്പുറത്ത് ചൂടപറക്കുന്ന വെള്ളപ്പവും ഇറച്ചിക്കറിയും. അതുരണ്ടും ഫസലിനു പ്രിയപ്പെട്ട ഭക്ഷണ പദാർത്ഥങ്ങളാണെന്ന് ഹലീമയ്ക്കറിയാം. സലിം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഫസൽ ഡോർകർട്ടനിലേക്ക് മിഴികളയച്ചുകൊണ്ട് മേശയ്ക്കടുത്തു് അനങ്ങാതെ നിന്നു.

'ഇരുന്നു ബെയ്ക്കീം മാമാ.'

അയാം ഇരുന്നു. കുഞ്ഞുമോളും.

'മോളു് തിന്നു്.'

അള്ളോ....! ഞമ്മള പള്ള പൊട്ടാറായിരിക്ക്ണ്. മാമാ ബെയ്ക്കീം.'

ഡോർകർട്ടന്റെ പിന്നിൽനിന്നും അമർത്തിയ ശബ്ദത്തിലുള്ള പൊട്ടിച്ചിരി. ഫസൽ അതു ശ്രദ്ധിച്ചു.

അയാം ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഡോർകർട്ടന്റെ പിന്നിൽ പാദസരങ്ങം ശബ്ദിച്ചു. ആ ശബ്ദം അകന്നകന്നു പോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞു് അടുത്തടുത്തുവന്നു. പെട്ടെന്നു നിലച്ചു. അവർ ഡോർകർട്ടന്റെ മറവിൽ നിന്നു.

'കുഞ്ഞുമോളേ!'

'ഓ!'

'ഇങ്ങട്ടു് ബന്നേ.'

'എന്താണുമ്മാ?'

'യ്യ് ങ്ങട്ടു് ബന്നേ മോളേ'

കുഞ്ഞുമോളു് എഴുന്നേറ്റു് ഡോർകർട്ടന്റെ അടുത്തു ചെന്നു. അയാം എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു.

'യ്യ് ഈ ചായകൊണ്ടു് മാമാക്കു് കൊട്.'

ഹലീമ കപ്പും സോസറുംകുഞ്ഞുമോളുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോഴേം അയാം പറഞ്ഞു:

'അവനം താഴെയിട്ട പൊട്ടിച്ചു കളയും ഞാനങ്ങോട്ടു വരാം.'

അവൾ വേണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനു മുമ്പ് അയാൾ എഴുന്നേറ്റ് അങ്ങോട്ടചെന്നു.

ഡോർകർട്ടന്റെ പിളർപ്പിലൂടെ നീട്ടിയ കൈയിൽ കപ്പും സോസറുമായി അവളങ്ങനെ നില്ക്കുകയാണ്. വെളുപ്പിൽ ചുകപ്പുരാശി കലർന്ന കൊഴുത്ത ബലിഷ്ഠമായ കൈത്തണ്ട. ചെമ്പകപ്പൂവിന്റെ നിറമുള്ള നേർത്തു നീണ്ടുമെലിഞ്ഞ സുന്ദരമായ വിരലുകൾ. ചെറു വിരലിൽ തിളങ്ങുന്ന നീലക്കല്ലുപതിച്ച ഒരു സ്വർണ്ണമോതിരം. ഭംഗിയായിമുറിച്ച നഖങ്ങൾ മൈലാഞ്ചി പൂശി ചുകപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പൂവിതൾ പോലെ മൃദുത്വമുള്ള കൈവെള്ളയിലും മൈലാഞ്ചിയുടെ ചുകപ്പുണ്ട്. മൈലാഞ്ചികൊണ്ടു വരച്ച മനോഹരമായ വള്ളികളും ഇലകളും.

ആ കൈയിലേക്ക് ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ. ഒരു നിമിഷം....! മനോഹരമായ ആ കൈ അങ്ങനെ തന്നെ അയാളുടെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു. കൈയ്യിത്ര മനോഹരമാണെങ്കിൽ? ആ കൈയ്യിന്റെ ഉടമസ്ഥയെ ഒന്നുകാണാൻ അയാളുടെ ആത്മാവ് ദാഹിച്ചു. ഉള്ളിൽ വിടർന്ന ആഗ്രഹം പണിപ്പെട്ട് അടക്കി. കപ്പും സോസറും കൈയ്യിൽ വാങ്ങി അയാൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

ചായ കുടിച്ചു കഴിഞ്ഞ് കപ്പും സോസറും മേശപ്പുറത്തുവെച്ച് കൈ കഴുകിയിട്ട് കുഞ്ഞുമോളേയും കൂട്ടി അയാൾ മുകളിലേക്കു പോയി. അവൾ നിശബ്ദയായി നോക്കിനിന്നു.

സ്വന്തം അത്മാവിന്റെനാദം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ മുഴങ്ങി.:

റബ്ബുൽ ആലമീനായ തമ്പുരാനേ,

ഇദ്ദേഹം എത്ര നല്ലവനാണ്—സുന്ദരനാണ്!

അവൾ അടുക്കളയിലേക്കു നടന്നു.

ഫസൽ പാലറും ബ്രഷും കൈയ്യിലെടുത്ത് കുറെ നേരം നിന്നിമേഷനായി ക്യാൻവാസിലേക്കുനോക്കി നിന്നു.

കുഞ്ഞുമോളു ചോദിച്ചു:

'എന്താ മാമാ കിനാകാണണ്?'

അയാൾ അവളുടെ മുഖത്തേക്കുനോക്കി ഒന്നുചിരിച്ചു. എന്താണു വരയ്ക്കേണ്ടതെന്നു് രൂപം കിട്ടുന്നില്ല. അയാൾ പാലറ്റും ബ്രഷും മേശപ്പുറത്തു വച്ചിട്ടു ചാരുകസേരയിൽ കയറി കിടന്നു.

'എന്താ മാമ ആലോചിക്കുണ്?'

'ഒന്നുമില്ല. മോളു് താഴെപ്പോയി കളിക്കു.'

ഞമ്മളു് പൊഗ്രുല്ലാ.'

അവൾ കിടക്കയിൽ കയറിക്കിടന്നു് ഒരു വാരിക എടുത്തു മറിച്ചു ചിത്രങ്ങൾ നോക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഹലീമ കറിക്കു കട്ടകൊണ്ടു് താളിച്ചുകൊണ്ടു് അടുക്കളയിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു.

'ർ ണീം....ർ ണീം....!'

ഭർത്താവായിരിക്കുമെന്നു കരുതി അവൾ ഓടി ഡ്രായിംഗ് റൂമിൽ ചെന്നു റിസീവർ കൈയ്യിലെടുത്തു.

'ഹലോ!'

'ഹലോ!'

അപരിചിതമായ ശബ്ദം.

'ആരാ ബിളിക്കണെ?'

'ക്യാൻ ഐ സ്പീക് ടു മിസ്റ്റർ ഫസൽ?'

അവൾ വിരണ്ടു. വിയർത്തു. വിഷമിച്ചു.

റബ്ബേ, ഇംഗ്ലീഷാണു സംസാരിക്കുന്നതു്.

ഒരു കാര്യം മാത്രം അവൾക്കു മനസ്സിലായി—ഫസലിനെ ആരോആവശ്യപ്പെടുന്നു.

റിസീവർ മേശപ്പുറത്തു വച്ചിട്ടു് സ്റ്റെയർകേസിന്റെ താഴെ ചെന്നുനിന്നു മുകളിലേക്കു നോക്കി അവൾ വിളിച്ചു.

'കുഞ്ഞുമോളേ....കുഞ്ഞുമോളേ....!'

കുഞ്ഞുമോളു് ഉണർന്നില്ല.

അയാൾ താഴേക്കു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

'കുഞ്ഞുമോളുറങ്ങുകയാണു്.'

നിമിഷങ്ങൾക്കകം അടഞ്ഞു കിടന്ന വാതിൽക്കൽ പാദസരങ്ങളുടെ കിലുക്കം കേട്ടു. അത്തറിന്റെ പരിമളം.

അയാൾ ചോദിച്ചു:

'കുഞ്ഞുമോളുറങ്ങുകയാണല്ലോ....വിളിക്കണോ?'

'വേണ്ടാ....ങ്ങളെ ആരോ പോണിലു് ബിളിക്കു് ണു്.'

'എന്നെയോ'

'ഹതെ.'

'ആരാണു്....?ചോദിച്ചില്ലേ?'

ഞമ്മക്കു് ഇംഗ്ലീശരിഞ്ഞൂടാ.'

അയാൾ വാതിൽ തുറന്നു് പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അവൾ തലയിൽ തട്ടം വലിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു് ഒഴിഞ്ഞുമാറി പുറം തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുകയാണു്. അയാൾനടന്നു.

റിസീവർ എടുത്തുസംസാരിച്ചു. ഏതോ എക്സിബിഷന്റെ സംഘാടകരാണു്. ചിത്രങ്ങൾ വേണം. അയച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു് റിസീവർ വച്ചിട്ടു് മെല്ലെ അയാൾ മുകളിലേക്കു കയറി.

അയാളുടെ പാദപതന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ തരിവളകൾ കൂട്ടത്തോടെ കിലുങ്ങി. പാദസരങ്ങൾ ശബ്ദിച്ചു. അയാൾ നോക്കി. ഹലീമ പുറംതിരിഞ്ഞുനിന്നു് ചുവരിൽ നഖം കൊണ്ടു് എന്തോപോറുകയാണു്. ആ കൈകളും കാലുകളും അപ്പോഴും അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിഞ്ഞു. അയാൾ മുറിക്കുള്ളിൽ കയറി കതകുകൾ ചാരി.

ഫോൺ സന്ദേശങ്ങൾപിന്നെയും പലതും വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പത്രക്കാർ, കലാരാധകർ, എക്സിബിഷന്റെ സംഘാടകർ.....അങ്ങനെ എല്ലാവരും അയാളെ വിളിക്കുന്നു. അവർക്കു വേണ്ടതു് അയാളുടെ ചിത്രങ്ങളാണു്. പക്ഷേ ദിവസങ്ങളോളം ക്യാൻവാസിന്റെ മുമ്പിൽ തപസ്സനുഷ്ഠിച്ചിട്ടും അയാൾക്കു് ഒന്നും വരയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

എല്ലാദിവസവും സലീം ചോദിക്കും.

വല്ലതും വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയോ?

KOTTAYAM.

ഫസൽ പറയും:

ഇല്ല; നാളെ എന്തെങ്കിലും വരയ്ക്കണം.

ഒന്നും വരച്ചില്ല. നാളെ....നാളെ...ദിവസങ്ങളങ്ങനെ നീണ്ടുപോയി. എല്ലാദിവസവും ശൂന്യമായ ക്യാൻവാസ് കണ്ട് സലിമിനു നിരാശനാകേണ്ടിവന്നു.

അയ്യാളം ആലോചിച്ചു.

മഹാനായ ഈ ചിത്രകാരന്റെ ഭാവനയുടെ ഉറവ വറ്റിപ്പോയൊ?

മൂന്ന്

ഫസലിനെ കാണാൻ ധാരാളം ആളുകളം വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആർട്ട്സ് കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥികളം മുതൽ ചിത്രകലയിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ പ്രമുഖ വ്യക്തികളംവരെ. അവർക്കൊക്കെ ചായയും പലഹാരങ്ങളമുണ്ടാക്കി സല്ലരിക്കേണ്ടതു് ഹലീമയുടെ ജോലിയായിരുന്നു.

ജാലകത്തിനടുത്തും വാതിലുലും പലപ്പോഴും പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. ക്യാൻവാസിൽ നോക്കി ചിന്താമൂകനായിരിക്കുന്ന ആ മനുഷ്യനെ ജാലകത്തിനേറെയും വാതിലിനേറെയും വിടവിലൂടെ അവം നോക്കി നില്ക്കാറുണ്ട്. സംസാരിക്കാറില്ല. ഇറങ്ങിച്ചെന്നാൽ തല തട്ടം കൊണ്ട് മറച്ചു തിരിഞ്ഞു നിന്നുകളയും. അയാംക്കവ ളെ കാണാൻ പാടില്ല. അവംക്ക് അയാളെ എപ്പോഴും കാണണം.

നിരുദ്ദേശമായി അയാളെ അങ്ങനെ നോക്കിനിൽക്കുമ്പോഴും നിർവചിക്കാനാവാത്ത എന്തൊക്കെയോ വികാരങ്ങളും അവളുടെ മനസ്സിൽ കിടന്നു മുട്ടിത്തിരിയും.

ആരാധന. അതിരുകടന്ന ഭക്തി. ബഹുമാനം....

ആ വികാരങ്ങളുടെ വിത്ത് അവളുടെയുള്ളിൽ പാകിയതു് അവളുടെ ഭർത്താവാണ്.

അറിയാതെ, കാന്തശക്തി എന്നപോലെ അനുനിമിഷം അവളും അയാളോടടുക്കുകയായിരുന്നു. ആ അടുപ്പത്തെക്കുറിച്ചു് അവളൊന്നും ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു പുതിയ വികാരമാണു് അനുഭവപ്പെട്ടതു്. ഇങ്ങനെ ഒരു വികാരം ഇന്നോളം അവൾക്കു് ആരോടും തോന്നിയിട്ടില്ല. ഈ പുതിയ വികാരത്തിനു് എന്തു പേരിട്ടു വിളിക്കണമെന്നു് അവൾക്കറിയില്ല. ഒന്നുമാത്രം അവൾക്കറിയാം—ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴും ഉറങ്ങുമ്പോഴും തന്റെ മനസ്സിൽ ഭർത്താവിന്റെ സ്നേഹിതനുണ്ടു്. അയാളെ ഓർത്തോർത്തു് ഉറങ്ങാത്ത രാത്രികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയാണു്. എത്ര കണ്ടാലും പോരാപോരാ എന്നുള്ളതോന്നൽ. ഉറക്കത്തിൽ അവളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾക്കു് നിറം പകരുന്നതു് ആ ചിത്രകാരനാണു്. ആ ബന്ധം അവളുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു പുതിയ സംഗീതം സൃഷ്ടിച്ചു—സ്നേഹത്തിന്റെ വേദനയുടെ സംഗീതം.

ഫസലിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തന്റെസ്നേഹിതന്റെ ഭാര്യ അജ്ഞാതവും മധുരവുമായ ഒരു ഗാനശകലമായിരുന്നു. ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഗാനം. അവളെ അകമ്പടിസേവിച്ചിരുന്ന സൗരഭ്യത്തേയും ശബ്ദത്തേയും അയാൾ ആരാധിച്ചു.

ഒരു ദിവസം അയാളെ കാണാൻ ഒരു പേഷ്യൻ സഞ്ചാരി വന്നു. പേർഷ്യയിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്ന കുറെ അത്തർ അയാൾ ഫസലിനു സമ്മാനിച്ചു.

അന്നും ക്യാൻവാസിനു മുമ്പിൽ തപസ്സനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഫസലിനേയും നോക്കി ഹലീമ ജാലകത്തിന്റെ അരികിൽ വന്നുനിന്നു.

'ഹലീമാ!'

അയാൾ ആദ്യമായി അവളുടെ പേരു വിളിച്ചു.

അവൾ കോരിത്തരിച്ചുപോയി. മിണ്ടിയില്ല.

'ഹലീമാ!'

അവൾ വിളികേട്ടു:

'ഓ!'

'ഞാൻ ഹലീമയ്ക്ക് ഒരു സമ്മാനം തരട്ടോ?'

അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. വീർപ്പടക്കിനിന്നു.

മനസ്സു മന്ത്രിച്ചു.

തരൂ....! നിങ്ങൾ തരുന്ന ഏതു സമ്മാനവും സ്വീകരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

അയാൾ എഴുന്നേറ്റു..

എന്താണു തരാൻ പോകുന്നതു്.?

സമ്മാനം വാങ്ങാനുള്ള ദാഹത്തോടെ, മോഹത്തോടെ അവൾ കാത്തുനിന്നു.

'ഇതാ!'

ജന്നൽ പാളികളുടെ വിടവിലൂടെ അത്തർ അയാൾ അവളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. മൈലാഞ്ചി പൂരട്ടി ചുകപ്പിച്ച ആ കൈ അപ്പോഴും അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ഹൃദയത്തിലേക്കു പകർത്തി. അവൾ നടന്നു പോകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.

അവൾ വീണ്ടും വന്നു-അയാൾക്കു നല്ലാൻ ഒരു സമ്മാനവും കൊണ്ടു്.

'ഞാൻ ഒരു സമ്മാനം തരട്ടേ?'

'തരൂ.'

'പോയി വള എടുത്തിട്ടുബരൂ.'

'ഞാൻ കുളിച്ചു ശുദ്ധമായി നില്ക്കുകയാണു്.'

'അതു പോരാ.'

അയാൾ കുളിമുറിയിൽ ചെന്നു് വള ഉറപ്പിച്ചുവന്നു.

'ഇതാ.'

ജനലഴികളുടെ വിടവിലൂടെ അവൾ സമ്മാനം അയാളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ. അയാൾ അതു് നിവർത്തു നോക്കുമ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു:

ഞമ്മളു് കൈകൊണ്ടു് എയ്തീതാ.'

അയാൾക്കു് അത്ഭുതം തോന്നി. ചിത്രകലയിൽ അസാമാന്യ കഴിവുകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒരുവനുപോലും അറബി ലിപികൾ ഇത്ര ഭംഗിയായി എഴുതാൻ കഴിയില്ല.

ചിലമ്പുകൾ ശബ്ദിച്ചു. അവൾ പോയി.

അത്തറിന്റെ പരിമളം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു് ചിലമ്പുകൾ കിലുക്കി അവൾ പലപ്രാവശ്യം ജാലകത്തിനടുത്തും വാതിലുകളും വന്നു. ചിലമ്പുകൾ കിലുക്കി ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു് ആ സ്ത്രീ ആ വീടുമുഴുവനും ചുറ്റിനടന്നു.

പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദം!

അത്തറിന്റെ പരിമളം!

ആശബ്ദവും സുഗന്ധവും മറ്റെന്നത്തേക്കാളുമാകർഷകമാണെന്നു് അയാൾക്കു തോന്നി. ആ ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി, സുഗന്ധത്തിനുവേണ്ടി വളരെക്കാലമായി താൻ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു തോന്നൽ. ആ ശബ്ദവും സൗരഭ്യവും തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നവമായ ഒരു പരിവേഷം ചാർത്തുന്നതുപോലെ. ഇത്രയും കാലം ആത്മാവു് അറിയപ്പെടാത്ത എന്തിനേയോ അന്വേഷിച്ചു ദുഃഖിക്കുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മധുരമായ ശബ്ദത്തിലൂടെ മനം കവരുന്ന സൗരഭ്യത്തിലൂടെ അതു് കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു.

ആ ശബ്ദത്തെ, സുഗന്ധത്തെ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. സ്നേഹിക്കുന്നു.

കരളിലാകെ മധുരം കിനിഞ്ഞിറങ്ങുന്നതുപോലുള്ള തോന്നൽ——

മനോഹരമായ ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെ സ്പർശനസുഖം, മധുരമായ ഒരു ഗാനത്തിന്റെ ശ്രവണസുഖം.....എല്ലാം എല്ലാം ഹൃദയത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുകയാണു്.

അവൾ സുഗന്ധമാണ്. അത്മവ്യാപ്തിയുള്ള ഗീത മാണ്. മധുരമായ നാദമാണ്. സുഖമായ സ്വപ്നമാ ണ്.

ഹൃദയത്തിൽ, തലച്ചോറിൽ....ശരീരത്തിന്റെ ഓ രോ അണുവിലും ലഹരി....ആ ലഹരിയങ്ങനെ പടർന്നു കയറുകയാണ്.

പെട്ടെന്ന് അയാൾ ഓർത്തുപോയി.

അവൾ ഭാര്യയാണ്. അമ്മയാണ്. ആത്മമിത്ര ത്തിന്റെ ഭാര്യ.

അയാൾ നടുങ്ങി. മുറിക്കുള്ളിൽ അസ്വസ്ഥനായി ന ടന്നുകൊണ്ട് ചിന്തിച്ചു.

മനുഷ്യൻ ഇത്ര ദുർബ്ബലനാണോ? അവിവേകത്തിലേ ക്കുകുതറിപ്പായുന്ന മനസ്സിനെ അടക്കി നിറുത്താൻ കഴി യില്ലേ?

അനിയന്ത്രിതമായഅസ്വസ്ഥതയുടെ നിർച്ചഴിയിൽ പ്പെട്ട് ഹൃദയം അതിദ്രുതം കറങ്ങി. കണ്ണുകൾ കലങ്ങി. ഭിത്തിയിൽ ചില്ലിട്ടു വെച്ചിരിക്കുന്ന സലിമിന്റെ ചി ത്രത്തിനു മുമ്പിൽ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ഒരു നിമിഷം അയാൾ മൂകനായി നിന്നു.

സ്നേഹിതാ,

ഈ സ്ഥലം എനിക്കു പറ്റിയതല്ല.

ഞാൻ പോട്ടെ?

അയാളുടെ ഉള്ളുകെ പൊള്ളിപ്പിടയുകയായിരുന്നു.

പേർഷ്യയിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന അത്തറും പൂശി അന്ന് ഹലീമ ഭർത്താവിന്റെ കൂടെ ശയിച്ചു. അയാളു ടെ കരവലയത്തിൽ അനുസരണയോടെ ഒതുങ്ങിക്കിടന്ന പ്പോൾ അവൾ ഫസലിനെക്കുറിച്ചോർത്തുപോയി....ദാ ഹം അടങ്ങിയപ്പോൾ കുറ്റബോധത്തിന്റെ തീപ്പൊരി അവളുടെ കരളിലേക്ക് പാറിവീണു. അതു കത്തിപ്പട ർന്നു.

ഭർത്താവിന്റെ കൈക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങിക്കിടന്നുകൊ ണ്ട് അന്യ പുരുഷനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുക!. താൻ എ ന്തൊരു തെറ്റാണു ചെയ്തതു?

ഉള്ള നീറി. തലയിണയിൽ മുഖമമർത്തി അവൾ തേങ്ങി.

അവളെ വാരിയെടുത്തു് മുഖം മാറോടണച്ചു് കണ്ണുകൾ തുടച്ചുകൊണ്ടു് പരിഭ്രമത്തോടെ സലീം ചോദിച്ചു.

'എന്താണു് ഹലീമാ....എന്താണു്?'

'ന്റെ ഖൽബു് നോവ്ണു്....ന്റെ ഖൽബു് നോവ്ണു്.'

കാര്യം എന്താണെന്നു പറയാതെ അയാളുടെ മാറിൽ മുഖം അമർത്തി അവൾ തേങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

'എന്താണു ഹലീമാ....പറയൂ.'

'ഒന്നുല്ല. കരയണമെന്നു തോന്നി. കരഞ്ഞു ... ഖൽബു് നെറേ ബേദന.'

അയാൾ ചിരിച്ചു.

അവൾക്കു ഫസലിനോടു തോന്നിയ വികാരത്തിനു് ഒരു പേരിട്ടു വിളിക്കാമെന്നായിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അവൾ ഒരു ഭാര്യയാണു്. അമ്മയാണു്.

പ്രഭാതത്തിൽ അവൾ എഴുന്നേറ്റു കുളിച്ചു. വല ഉറപ്പിച്ചു നിസ്കരിച്ചു. ചെയ്തുപോയ തെറ്റിനു് അല്ലാഹുസുബ്ഹാനഹുവതആലയോടു് പൊറുക്കലിനെത്തേടി. നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന കണ്ണുകളോടെ മുസല്ലയിലിരുന്നു വളരെനേരം ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്തു.

കാപ്പികുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഫസൽ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ പോകുന്നു !

സലീം അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു:

'എങ്ങോട്ടു്?'

വിഷാദം ഒഴുകിനടക്കുന്ന കണ്ണുകൾ തറയിൽ നട്ടുകൊണ്ടു് ഫസൽ പറഞ്ഞു:

'എങ്ങോട്ടെങ്കിലും. എന്റെ മനസ്സു് അസ്വസ്ഥമാണു്. ഒന്നും വരയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.'

'കലാകാരന്മാർ അങ്ങനെയാണു് ഒരു പക്ഷേ, ഈ അസ്വസ്ഥത ഒരു നല്ല ചിത്രം വരയ്ക്കാനുള്ള പ്രേരണ നിനക്കു നല്കിയേക്കും'

ഫസൽ മിണ്ടിയില്ല. മൂകനായിരുന്ന ചൂടുകാപ്പി മൊത്തിക്കുടിച്ചു.

'നിന്റെ മനസ്സിനു സ്വസ്ഥത കിട്ടാൻ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണം..?....പറയൂ. എന്തുവേണമെങ്കിലും ചെയ്യാം.'

ഫസൽ എന്തോ പറയാൻവേണ്ടി മിഴികൾ വിടർത്തി സലീമിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ഒന്നുംപറഞ്ഞില്ല. കപ്പു താഴെ വെച്ചിട്ട് എഴുന്നേറ്റ് കൈ കഴുകി തിരിഞ്ഞു നടക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ഷർട്ടിൽ പിടിച്ചു വലിച്ചിട്ട് കുഞ്ഞുമോൾ ചോദിച്ചു.

'മാമാ പൊഗ്ഗ്ആ?'

ഫസലിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയി. അവളെ പിടിച്ച് അടുത്തുനിറുത്തി ഒരു നിമിഷം അവളുടെ ശിരസ്സ് തലോടി, നിശബ്ദനായി ഉറച്ച കാൽ വെപ്പുകളോടെ അയാൾ നടന്നു.

സലീം അത്ഭുതം തിരളുന്ന മിഴികളോടെ അയാൾ പോകുന്നതും നോക്കി മൂകനായിരുന്നു.

നീർ തുളുമ്പുന്ന കണ്ണുകളോടെ കുഞ്ഞുമോൾ അകത്തേക്കോടി, ഉമ്മ ഓതിയോതി മുസല്ലയിൽ തളർന്നു മയങ്ങികിടക്കുന്നു. അടുത്തുതന്നെ റൈഹാലിൽ തുറന്നു വെച്ച മുസ്ഹഫ്. ഉമ്മയുടെ കൺതടങ്ങളിൽ കണ്ണുനീർ ഉണങ്ങിയ പാടു്. ഉമ്മ....! കുഞ്ഞുമോൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു പോയി. ഹലീമ പരിഭ്രമത്തോടെ കണ്ണു തുറന്നു്, തേങ്ങിക്കരയുന്ന മകളെ പിടിച്ചു് അടുത്തിരുത്തി കണ്ണീരുതുടച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

'ന്താണ് മോളെ? മോളെന്തേ കരേണ്?'

വിതുമ്പിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെ കുഞ്ഞുമോൾ പറഞ്ഞു:

'ഉമ്മാ, മാമ പൊഗ്ഗാണ്....മാമ പൊഗ്ഗാണ്'

ഹലീമയുടെ ഹൃദയത്തിലൂടെ ഒരു മിന്നൽ പിണർ പാഞ്ഞുപോയി. ഫസൽ പോകുന്നു! നിശ്ചലയായി നിശബ്ദയായി ഏതാനും നിമിഷനേരം അവളങ്ങനെ ഇരുന്നു. അദ്ദേഹം പോകുന്നു! എന്തിനാണു പോകുന്നതു്? അവളുടെ ഹൃദയം നിശബ്ദമായി കരയുകയായിരുന്നു.

കരളിലാകെ വേദന ആർത്തിരമ്പിയപ്പോഴും ഒരാശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി ചുണ്ടുകൾ ചലിച്ചു.

പോട്ടെ....അദ്ദേഹം പോട്ടെ ...!

ശബ്ദം പുറത്തേക്കു വന്നില്ല.

'ഉമ്മാക്കു് മമ്മോനെ ഇഷ്ടോല്ലേ?'

ഹലീമ ആവേശത്തോടെ മകളുടെ കവിളിൽ മുകർന്നു.

'ഉമ്മാക്കു് മാമാനെ ബല്യഇഷ്ടാ. മോൾ് ചെന്ന മാമാനോട് പറ ഉമ്മ പറഞ്ഞു പൊഗ്ഗണ്ടാന്നു്.'

കണ്ണുകൾ തുടച്ചിട്ടു് കുഞ്ഞുമോൾ് എഴുന്നേറ്റു് ഓടി ഫസൽ വിചാരമൂകനായി ചാരുകസേരയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ പതുക്കെ അടുത്തുചെന്നിട്ടു് അയാളുടെ ചെവിയിൽ പറഞ്ഞു.

'മാമാ ഉമ്മ പറഞ്ഞു മാമ പൊഗ്ഗണ്ടാന്നു്.'

അയാൾ നടുങ്ങി. അത്ഭുതത്തോടെ കുഞ്ഞുമോടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. കൈകൾ ചുറ്റി അവളെ വലിച്ചടുപ്പിച്ചു് മെയ്യോടു ചേർത്തു നിർത്തി. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ കുഞ്ഞുമോൾ ചോദിച്ചു:

'മാമ പൊഗ്ഗാ?'

'ഇല്ല മോളെ മാമ പോകില്ല.'

അവളെ വാരിയെടുത്തു് മടിയിലിരുത്തി അയാൾ ദീർഘനേരം കവിളിൽ മുകർന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയി.

സലീം അന്നു ഫാക്ടറിയിൽ പോയില്ല. ഫസലിന്റെ മനസ്സിനു സ്വസ്ഥത കിട്ടട്ടെ എന്നു കരുതി അയാളുടെ കൂടെക്കൂടി.

വൈകുന്നേരം അവർ നടക്കാൻ പോയി. വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനടുത്തുള്ള പുൽത്തകിടിയിൽ സലീമിന്റെ മടിയിൽ തലവെച്ചുകൊണ്ടു് ഫസൽ കിടന്നു. ഹലീമ അകാരണമായി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ചു്, സലീം സ്നേഹിതനോടു പറഞ്ഞു.

'എനിക്കു പേടിതോന്നുന്നു. അവളുടെ മനസ്സിനു് എന്തോ അസുഖമുണ്ടു്.'

ഫസൽ മിണ്ടിയില്ല. കാറിൽ അലയുന്ന വൃക്ഷത്തലപ്പുകളേയും നോക്കി അനങ്ങാതെ കിടന്നു.

നാല്

മനസ്സിന്റെ സമനില തെറ്റിയേക്കുമോ എന്നുപോലും ഫസൽ ഭയപ്പെട്ടുന്ന അസ്വസ്ഥമായ ഹൃദയം. ചിന്തകളം കൊടുമ്പിരികൊള്ളുന്ന മനസ്സുമായി അയാളങ്ങനെ കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയാണു്.

ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കണം.

എത്ര നാളായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു! പക്ഷേ വരയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. വരയ്ക്കാനുള്ള പ്രേരണ മറെന്നത്തേക്കാളും ശക്തിയായി ഉള്ളിൽ വളരുകയാണു്.

എന്താണു വരയ്ക്കേണ്ടതു്?

പത്രങ്ങളും പൊതുജനങ്ങളും മഹാനായ ചിത്രകാരൻ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചപ്പോൾ ആ പ്രശംസയിൽ മയങ്ങിപ്പോയി. ഇതേവരെ ആ ലഹരിയിലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഒരു തോന്നൽ—ഇതേവരെ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല.! വരച്ച ചിത്രങ്ങളം മനോഹരങ്ങളാണു്. വരയ്ക്കാത്ത ചിത്രങ്ങളം അതിനേക്കാളം മനോഹരമാണു്. ആ ചിത്രമാണു് വരയ്ക്കേണ്ടതു്.

അയാളുടെ ഹൃദയം ഭാവനയുടെ തീരഭൂമികളിൽ ആ രൂപത്തെതേടി തേങ്ങിത്തേങ്ങി അലയുകയായിരുന്നു.

കുഞ്ഞുമോളു് കടന്നുവന്നിട്ടു പറഞ്ഞു.

"മാമാനെ ഉമ്മ ബിളിക്കണു്"

'എന്തിനാ മോളേ?'

'ആ. അങ്ങട്ട് പോയി ചോയിക്കൂ.'

അയാൾ എഴുന്നേറ്റ് താഴേക്കു ചെന്നു.

പ്പോറിൽ വെണ്ണമലന്ന ചോറ്. പിഞ്ഞാണത്തിൽ കറികളും. ഇറച്ചി, മീൻ....എല്ലാം മേശപ്പുറത്ത് ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു.

അയാൾ മേശയ്ക്കരികിൽ നിശബ്ദനായി നിന്നു. ഡോർകർട്ടന്റെ മറവിൽ ചിലമ്പുകൾ ശബ്ദിച്ചു.

'സലീം വന്നില്ലേ?'

'ഇല്ല്യാ. ബര്ല്ല്യാന്ന് പോണില് ബിളിച്ചു പറഞ്ഞു.'

അയാൾ അനങ്ങാതെ നിൽക്കുകയാണ്. എന്തൊക്കെയോ ചോദിക്കണം. പറയണം. പക്ഷേ മിണ്ടാൻ കഴിയുന്നില്ല.

'ഇരുന്നു് ബെയ്ക്കീം.'

'എനിക്കു് വിശപ്പില്ല.'

ചിലമ്പുകളുടെ നേർത്ത ശബ്ദം. ഡോർകർട്ടൻ കാറിൽ മെല്ലെ ചലിക്കുന്നു. നോക്കരുതെന്നു മനസ്സ് വിലക്കി. തെറ്റ്....തെറ്റ്....എന്നു് ഹൃദയം ശബ്ദിച്ചു. എങ്കിലും നോക്കിപ്പോയി. ദാഹാർത്തമായ കണ്ണുകൾ ഡോർകർട്ടനിലേക്കു് ശലഭങ്ങളെപ്പോലെ പാറിവീഴുകയായിരുന്നു. കർട്ടന്റെ മറവിൽ ഒളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ആ സ്ത്രീയുടെ സൗന്ദര്യത്തെ മുകരുവാൻ കണ്ണുകളും മനസ്സും ഒപ്പം കൊതിച്ചു.

കാറിൽ മെല്ലെ ചലിക്കുന്ന ഡോർകർട്ടനിലേക്കും നോക്കി ഒരു നിമിഷം അയാൾ നിന്നു, പിന്നെ നിരാശയോടെ മുഖം കുനിച്ച് പതുക്കെ കോണിപ്പടികൾ കയറി മുകളിലേക്കു പോയി.

കുഞ്ഞുമോൾ എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു് നിൽക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞു:

അള്ളാ....! ഈ മാമാക്കു് നോമ്പാണ്. ചോറുകൂടെ ബെയ്ക്കാണ്ടു് പോയിരിക്ക്ണ്.'

മകനും പറഞ്ഞതു് ഉമ്മ കേട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

ചോറുണ്ണാതെ അദ്ദേഹം പോയി! എന്തായിരിക്കും കാരണം.? താൻ എന്തെങ്കിലും തെറ്റു ചെയ്തോ?

ഹലീമയുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു ദീർഘ നിശ്വാസം ഉയർന്നു.

ഫസൽ ഒരു സിഗറെറു് കൊളുത്തി പുക ഊതി പറത്തിക്കൊണ്ടു് ദൂരെദൂരെയുള്ള മലനിരകളിലേക്കും വെയിൽതട്ടി വെളിച്ചം പകർന്നു മിന്നുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടത്തിലേക്കും നോക്കി ജാലകത്തിനരികിൽ നിന്നു.

വാതിലിൽ പാദസരങ്ങൾ കിലുങ്ങി.

അടഞ്ഞുകിടന്ന വാതിലിലേക്കു നോക്കിയിട്ടു് അയാൾ ചോദിച്ചു.

'എന്താ?'

വാതിലിൽ നിന്നു മറുപടി ഉണ്ടായി.

'ഒന്നുമില്ല.'

'പിന്നെന്താ വന്നതു്!'

'ങ്ങക്കു് എന്താബേണ്ടീന്നു ചോയിക്കാൻ'

'എനിക്കൊന്നും വേണ്ടാ.'

'ചോറു ബെയ്ചില്ലല്ലോ!'

'എനിക്കു തീരെ വിശപ്പില്ല.'

ഏതാനും നിമിഷനേരത്തേക്കു് അന്തരീക്ഷത്തിൽ വാചാലമായ നിശബ്ദത തങ്ങിനിന്നു.

ഒടുവിൽ അവൾ ചോദിച്ചു:

'മ്മളു് പോട്ടെ?'

അയാൾ ഒന്നു മൂളുകമാത്രം ചെയ്തു.

ക്ലും....ച്ലും....പ്ലും....!

അവൾ നടന്നകലുകയാണു്.

'ഹലീമാ!'

വിളിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചതല്ല. വിളിച്ചുപോയി.

പെട്ടെന്നു് പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദം നിലച്ചു.

'എന്താ?

മറുപടി ഇല്ല. നിശബ്ദമായ നിമിഷങ്ങളം ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുകയാണ്.

വീതിലിനപ്പുറത്തും ഇപ്പുറത്തും ചോര ചൂടായ രണ്ടു മനുഷ്യർ—ഒരു യുവാവും യുവതിയും. മനസ്സിന്റെ മനസ്സിൽ യുവത്വത്തിന്റെ ആഹ്വാനവും പ്രകൃതിയുടെസംഗീതവും പടനിലത്തിൽ നിന്നുകേഴുന്ന കാഹളനാദംപോലെ ശക്തമായി, അതിശക്തമായി മുഴങ്ങുകയാണ്. സംസ്കാരത്തിന്റെയും സദാചാരത്തിന്റെയും ഉരുക്കുകോട്ടകളം വികാരത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ മണൽത്തിട്ടകളം പോലെ അടർന്നു വീണുപോകുമോ? സിരാപടലങ്ങളം വലിഞ്ഞുവലിഞ്ഞു മുറുകുകയാണ്. എന്താണു പറയാൻ പോകുന്നത്! എന്താണു പറയേണ്ടത്?... രണ്ടുപേരുടെ ഹൃദയത്തിലും രണ്ടു തിരമാലകളം നീറിപ്പുകയുന്നു. ഇപ്പോളം, ഈ നിമിഷത്തിൽ അതുരണ്ടും ഒപ്പം പൊട്ടിത്തെറിക്കുമോ?

മദംപൊട്ടി ചിന്നംവിളിച്ചുകൊണ്ടുണർന്ന വികാരത്തെ വിവേകത്തിന്റെ ഉടക്കുളിയിട്ടു പിടിച്ചുവലിച്ച് നിയന്ത്രണാധീനമാക്കി നിറുത്തിയിട്ട് അയാളം പറഞ്ഞു:

'ഒന്നുമില്ല.!'

അയാളം വല്ലാതെ വിയക്കുകയും കിതയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വെള്ളത്തിൽ വീണ മഞ്ഞുകട്ടിപോലെ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എന്തോ ഒന്ന് ഉരുകിയുരുകി ഇല്ലാതാകുകയാണെന്നു ഹലീമയ്ക്കു തോന്നി.

അവളം ചോദിച്ചു;

മ്മള് പോട്ടേ?

മറുപടിക്കു വേണ്ടി കാത്തുനിന്നു. കിട്ടുകില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായപ്പോളം പാദങ്ങളം ചലിച്ചു. ചിലമ്പുകളുടെ ശബ്ദം....! അതങ്ങനെ അകന്നകന്നു വിദൂരതയിൽ ലയിച്ചു.

എരിഞ്ഞു തീർന്ന സിഗറെറിൽ നിന്നും മറെറാന്നു കൊളുത്തിയിട്ട് അയാളം ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നു. മിഴികളം സ്റ്റെക്ചറിൽ തറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന ക്യാൻ

വാസിൽചെന്നു മുട്ടിനിന്നു....അങ്ങനെ ക്യാൻവാസിലേക്കും നോക്കിക്കിടന്നു് അയാളും മയങ്ങിപ്പോയി.

പിന്നെയും പല പ്രാവശ്യം വാതിലിൽ പാദസരങ്ങളും ശബ്ദിച്ചു. അയാളും കേട്ടില്ല. ഉറക്കമായിരുന്നു. ഓരോ പ്രാവശ്യം വന്നപ്പോഴും അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കതകിന്റെ വിടവിലൂടെ നിമിഷങ്ങളോളം അവളും അയാളെ നോക്കി നിന്നു. പിന്നെ ചിലമ്പുകളും ശബ്ദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് സാവധാനം നടന്നുപോയി.

വൈകുന്നേരം സലീം വന്നു. കോട്ടഴിച്ചിടുമ്പോളും കുഞ്ഞുമോളു് അടുത്തു ചെന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:

'ബാപ്പ....ഉമ്മയിന്നു ചോറു ബെയ്ച്ചില്ല'

അയാളും ഭാര്യയുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

അവളുടെ മുഖത്തു് ഭയത്തിന്റെ നിഴലുകളും.

അയാളും ചോദിച്ചു:

'എന്താ സുഖമില്ലേ?'

ഹലീമ മിണ്ടിയില്ല. കുഞ്ഞുമോളു പറഞ്ഞു.

'മാമായും ചോറു ബെയ്ച്ചില്ല.'

സലീമിന്റെ മുഖഭാവം പെട്ടെന്നുമാറി. ഹലീമ എന്തോ അപരാധം പ്രവർത്തിച്ചതുപോലെ അയാളും അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അവളും വിളറി വെളുത്തു. ഭയത്തോടെ അവളും പറഞ്ഞു:

പന്ത്രണ്ടു മണിക്കന്നെ ചോറു ബെളമ്പി ബെച്ചിട്ടു ബിളിച്ചു. ബെസപ്പില്ലാന്നു് പറഞ്ഞു് എയ്ന്നേറു് പൊയ്ളളഞ്ഞു.

സലീം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ധൃതിയിൽ നടന്നു് കോണിപ്പടികളും കയറി ഫസലിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു.

ഫസൽ സ്ലെച്ചുബുക്കിൽ എന്തോ വരയ്ക്കുകയാണു്.

ചിത്രത്തിൽ തന്നെയാണു മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും പരിസരത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊരു ബോധവുമില്ല. സലീം കടന്നു ചെന്നതുപോലും അയാളും അറിഞ്ഞില്ല. മഹത്തായ ഒരു കലാസൃഷ്ടിയുടെ രൂപരേഖ തയ്യാറാക്കുകയായിരിക്കാം. സലീം വാതിൽക്കൽതന്നെകുറെനേരം നിന്നിട്ടു്

പതുക്കെ പുറത്തിറങ്ങിവാതിൽ ചാരി. വരച്ചിട്ട നന്നാകുന്നില്ല. രൂപത്തിനു വ്യക്തത പോരാ. ഫസൽ കടലാസ് വലിച്ചു കീറി ചുരുട്ടി എറിഞ്ഞു. വീണ്ടും വരച്ചു. കീറി. പിന്നെയും വരച്ചു. കീറി. സ്കെച്ചു ബുക്കിലെ കടലാസ് തീരാറായി. ഒടുവിൽ കഠിനമായ നിരാശയോടെ ബുക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ട് എഴുന്നേറ്റ് മുറിക്കുള്ളിൽ അസ്വസ്ഥനായി നടന്നു.

കാപ്പികുടിച്ചതിനു ശേഷം സലീമും ഫസലും നടക്കാനിറങ്ങി. ഫസലിന്റെ മുഖത്തു നോക്കിയാലറിയാം നൊമ്പരം വിങ്ങുന്ന എന്തൊക്കെയോ ചിന്തകളാൽ കൊണ്ട് അയാളുടെ കരള് പിടയുകയാണെന്ന്. തുടച്ചു യായി സിഗറ്റു പുകച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

'എന്താ വരയ്ക്കാൻ പോകുന്ന പുതിയ ചിത്രം.'

ഫസൽ ദീർഘമായി ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു.

'എന്തോ വരയ്ക്കണമെന്നുണ്ട്. രൂപമില്ല'

സലീം പിന്നെ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനടുത്തു് മിനുസമുള്ള ഒരു പാറയുടെ മീതെ അവർ ഇരുന്നു.

പാറകളിൽ തട്ടി ഒഴുകുന്ന വെള്ളത്തിൽ സായാഹ്നത്തിലെ തങ്കവെയിൽ വീണുകിടന്നു തിളങ്ങി.

ഇടയന്മാർ ആടുകളേയും പശുക്കളേയും തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു.

ചുറ്റുമുള്ള വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നും ഇലകളും കൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നു. പാറക്കല്ലുകളിൽ തട്ടിയും തടഞ്ഞും പതുക്കെ ഒഴുകുന്ന ഒരിലയിൽ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഫസൽ സിഗറ്റും പുകച്ച് അനങ്ങാതെഇരുന്നു.

'ഫസൽ!'

'ഉം?'

'നിനക്കെന്തുപറ്റി?'

'ഒന്നുമില്ല'

നീ ഇവിടെ വന്നതുമുതൽ നിനക്കെന്തോ വല്ലാത്ത ഒരു മനപ്രയാസം. നിന്റെ വിഷമം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയില്ല. എന്താണു നിനക്കു വേണ്ടതു്?....പറയൂ.

സലിമിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ വേദന തുടിച്ചു നിന്നിരുന്നു.

ഫസൽ ദുഃഖിതനായി അല്പസമയം മുഖം കുനിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ പറഞ്ഞു:

എനിക്കു വേണ്ടതു് സ്വസ്ഥതയാണു്. സുഖവും സമാധനവുംതേടിയാണു് ഞാൻ നിന്റെ അടുക്കൽ വന്നതു്. ഇവിടെ എനിക്കു സ്വസ്ഥത കിട്ടുകില്ല

നിനക്കു സ്വസ്ഥത കിട്ടുന്നതിനു വേണ്ടി ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്.

'ഒന്നും ചെയ്യേണ്ട.'

സലിം അത്ഭുതവും നിരാശയും കലർന്നഭാവത്തിൽ ഒരു നിമിഷം ഫസലിനെ നോക്കിയിരുന്നു. പിന്നെ ചോദിച്ചു.:

'എന്തിനാണു നീ വിഷമിക്കുന്നതു്? എന്തുണ്ടെങ്കിലും എന്നോടു തുറന്നു പറഞ്ഞുകൂടെ?'

'പറയാൻ മാത്രം ഒന്നുമില്ല. എന്നോടൊന്നും ചോദിക്കരുതു്. ഞാൻ വേദനിക്കുന്നു.'

അതു പറഞ്ഞിട്ടു് ക്ഷുഭിതമായ ഹൃദയത്തോടെ അയാം എഴുന്നേറ്റു് ധൃതിയിൽ നടന്നു—വിരണ്ടോടുന്ന ഒരു കാട്ടുപോത്തിനെപ്പോലെ. എല്ലാം തല്ലിത്തകർക്കാനുള്ള ആവേശത്തോടെ നടന്നുപോകുന്ന തന്റെ സ്നേഹിതനേയും നോക്കി സലിം സ്തംഭിച്ചിരുന്നു.

എന്റെ ഫസലിനെന്തുപറ്റി? എന്തുപറ്റി?

പ്രതിഭാശാലികളും ഇത്തരം മാനസീകാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾക്കു വിധേയരായിരിക്കും. അവരുടെ ദുഃഖം പലപ്പോഴും അകാരണമായിരിക്കും.

ഫസലിന്റെ രൂപം പാറക്കൂട്ടങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു മറഞ്ഞു. സലിം എഴുന്നേറ്റു് അയാളെ അനുഗമിച്ചു.

അന്നു രാത്രി സലിം ഹലീമയോടു പറഞ്ഞു:

ഫസൽ വല്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നു. അവന്റെ മനസ്സു വേദനിപ്പിക്കുന്ന യാതൊരു പ്രവർത്തിയും നിന്നിൽനിന്നും ഉണ്ടാകരുതു്.

ഹലീമ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. നീല നക്ഷത്രത്തെപ്പോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന ടേബിൾ ലാംബിലേക്കും നോക്കി അനങ്ങാതെ കിടന്നു. കുഞ്ഞുമോളു് അവളുടെ അടുത്തു കിടപ്പുണ്ടു്. ഉറക്കമാണു്. ഒരാശ്വാസത്തിനു വേണ്ടി അവൾ തന്റെ വലതുകൈ കുഞ്ഞുമോളുടെ മാറിൽ അപ്പിച്ചു. കണ്ണുകളിൽ നീർത്തുറി. ഉള്ളിൽ നിന്നും നേർത്തനേർത്ത തേങ്ങലുകൾ ഉയർന്നു. ഭർത്താവു് അറിയാതിരിക്കാനായി അവൾ തിരിഞ്ഞുകിടന്നു് പുതപ്പു വലിച്ചിട്ടു മൂടി ഉറക്കം നടിച്ചു. സലീം വളരെ വേഗം ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഹലീമയ്ക്കുറക്കം വന്നില്ല. നിദ്ര പുണരാത്ത നേത്രങ്ങളും നൊമ്പരം വിങ്ങുന്ന കരളുമായി അവളങ്ങനെ കിടന്നു.

രാത്രി മണി ഒന്നുകഴിഞ്ഞു. സലീം നല്ല ഉറക്കം. ഹലീമ അപ്പോഴും ഉറങ്ങിയിരുന്നില്ല.

ഫസൽ അസ്വസ്ഥമായ ഹൃദയത്തോടെ ഉദ്യാനത്തിലൂടലാത്തുകയായിരുന്നു. നിലാവു വിരിച്ച നിഴലുകൾ നിലത്തു് അനവധി അബ്സ്ട്രാക്ടു് ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നു.

കുറേ അങ്ങനെ നടന്നപ്പോൾ അയാൾക്കു തോന്നി.

വരയ്ക്കണം. എന്തെങ്കിലും വരയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മനസ്സിനു് ആശ്വാസം കിട്ടിയേക്കും. വരയ്ക്കണം. വരയ്ക്കണം....!

ആ ചിന്ത അനിയന്ത്രിതമായ ഒരു ഉൾപ്രേരണയായി മാറി. വരയ്ക്കാനുള്ള ദാഹം ഹൃദയത്തിൽ ആർത്തിരമ്പി.

അയാൾ അകത്തേക്കു നടന്നു. കോണിപ്പടികളിൽ ചെരുപ്പുകൾ പതിയുന്ന ശബ്ദം ഹലീമ കേട്ടു. അവൾ പുതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു. സലീമും കുഞ്ഞുമോളും നല്ല ഉറക്കം. തന്റെ ശരീരമാകെ ചങ്ങലകൾ കൊണ്ടു് ബന്ധിച്ചിരിക്കുകയാണോ? അനങ്ങിയാൽ അവയൊക്കെ ശബ്ദത്തോടെ കിലുങ്ങുകയില്ലേ? വല്ലാത്ത ഒരു ഭയം ഹൃദയത്തെ ഗ്രസിക്കുന്നു. അവൾ കട്ടിലിൽ തന്നെയിരുന്നു—അനങ്ങാതെ, ശ്വാസഗതി പോലും നിയന്ത്രിച്ചു.

ഫസൽ വിളക്കു തെളിച്ചു. മുറിക്കുള്ളിലാകെ വൈദ്യുതപ്രകാശം വീണു.

വരയ്ക്കണം. വരയ്ക്കണം.

എന്താണു വരയ്ക്കേണ്ടതു്?

ബ്രഷുണ്ടു്. ചായവും ക്യാൻവാസുമുണ്ടു്. നിറങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇന്ദ്രജാലം കാണിക്കാൻ വിരുതുറ്റ തന്റെ വിരലുകളും ബ്രഷു് കൈയിലെടുക്കുമ്പോഴും ചലിക്കുന്നില്ല. വരയ്ക്കേണ്ട ചിത്രം മാത്രം മനസ്സിൽ തെളിയുന്നില്ല.

വർണ്ണങ്ങളുടെ മായാപ്രപഞ്ചത്തിലൂടെയുള്ള പ്രയാണമല്ലേ ഒരു ചിത്രകാരന്റെ ജീവിതം?

ഓർക്കുമ്പോഴേക്കു നടുങ്ങിപ്പോകുന്നു.

ബ്രഷുകൊണ്ടു് ചായം ചാലിക്കാത്ത എത്രയോ ദിനങ്ങളാണു കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു.

എന്താണു വരയ്ക്കേണ്ടതു്?

അറിയില്ല.

എനിക്കൊരു ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ കഴിയില്ലേ?

എനിക്കെന്തുപറ്റി.

ഞാൻ ഞാനല്ലാതായിത്തീരുകയാണോ?

ഈസ്റ്റേക്കിൽ തറച്ചു് ഈസലിൽ ചാരിവച്ചിരിക്കുന്ന ക്യാൻവാസിലേക്കെന്നാൽ നിരാശയോടെ നോക്കി. ചായം ഉണങ്ങിപ്പിടിച്ച പാലറ്റിലേക്കു നോക്കി. നനവുപറ്റാത്ത ബ്രഷിലേക്കു നോക്കി.

എനിക്കിനി വരയ്ക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്റെ ഭാവനയുടെ ഉറവ വറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഒരു ചിത്രത്തിനു രൂപം കൊടുക്കാൻവേണ്ടി ഇനി ഒരിക്കലും എന്റെ വിരലുകളും ചലിക്കില്ല.!

രണ്ടു കൈകളും കൊണ്ടു് മുഖംപൊത്തി വിശ്രുതനായ ആ ചിത്രകാരൻ ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

പ്രാതിഫ്ലൂൽ പാദസരങ്ങളുടെ കിലുക്കം. അത്തറിന്റെ പരിമളം.

'ഹലീമാ!'

'ഓ!'

'സലീം ഉറങ്ങിയോ?'

'ഒറങ്ങി.'

'ഹലീമ എന്തിനാണു വന്നതു്.'

'ങ്ങളെന്തിനാ കരേന്നെ?'

'എനിക്കൊരു ചിത്രം വരയ്ക്കണം. എന്താണു് വരയ്ക്കേണ്ടതെന്നു് അറിയില്ല. ഹലീമ പറയൂ....ഞാനെന്താണു് വരയ്ക്കേണ്ടതു്.?'

'യ്യറിയാവയ്യാ. കുഞ്ഞുമോളുടെ ബാപ്പാൻറിട്ടെ ചോയിക്കു്'

പാദസരങ്ങളും ശബ്ദിച്ചു. തരിവളകളും കിലുങ്ങി.

ഒന്നല്ല, നൂറല്ല, ആയിരം പ്രാവശ്യം ആ ശബ്ദങ്ങളും അയാളും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇപ്പോളും താളലയ മേളങ്ങളോടെ ആ ശബ്ദം കരളിൽ മുഴങ്ങുകയാണു്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാശബ്ദങ്ങളുംകൂടി മീതെ ഉച്ചത്തിലുച്ചത്തിൽ. ചക്രവാളങ്ങളിൽ. ആകാശത്തിൻറെ അനന്തതയിൽ ആ ശബ്ദം മുഴങ്ങുന്നു; പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു. അത്തറിൻറെ സുഗന്ധം ആത്മാവിലാകെ ഒഴുകിനടക്കുന്നു. അതാണു് വരയ്ക്കേണ്ടതു്. ആ ശബ്ദവും സുഗന്ധവും. പക്ഷേ, എങ്ങനെയാണു് അതു കഴിയുക.? മധുരമായ ശബ്ദത്തേയും മനോഹരമായ സുഗന്ധത്തേയും വർണ്ണങ്ങളുംകൊണ്ടു് എങ്ങനെയാണു ചിത്രീകരിക്കുക? സാദ്ധ്യമല്ല.

നിരാശയോടെ അയാളും പറഞ്ഞു.

'ഹലീമാ, എന്താണു വരയ്ക്കേണ്ടതെന്നു് ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ. എനിക്കതു് ഒരിക്കലും വരയ്ക്കാൻ കഴിയില്ല.'

ഹലീമ അതു കേട്ടില്ല. അവളും പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കിടപ്പറയിലേക്കു ഹലീമ കടന്നു ചെന്നപ്പോളും സലീം ഉണർന്നിരുന്നു. അയാളും കൊട്ടകയും കൂട്ടി കട്ടിലിൽക്കിടന്നു് സിഗററു പുകയ്ക്കുകയാണു്. ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുറേബോധത്തോടെ ശിരസ്സുകുനിച്ചു് ഏതാനും നിമിഷംഹലീമ അനങ്ങാതെ നിന്നു. പിന്നെ പറഞ്ഞു:

'ഒന്നു പൊറത്തേക്കു പോയിരുന്നു.'

'ഉം....!'

ഒരു മൂളൽ മാത്രം.

ഹലീമ കട്ടിലിൽ ഇരുന്നു. ക്ഷീണം അധികരിച്ചപ്പോഴും സാവകാശം കിടക്കയിൽ കിടന്നു. ഉറങ്ങിയില്ല. കുഞ്ഞുമോളേയും അണച്ചുപിടിച്ച് അനങ്ങാതെ കിടന്നു. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുകയായിരുന്നു.

പിറേറദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ സലിം വളരെ നേരത്തേ പോയി. ഫസൽ ഒറയ്ക്കാണു കാപ്പികുടിക്കാനിരുന്നതു്. ഡോർകർട്ടനു പിന്നിൽ ഹലീമ, പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദവും അത്തറിന്റെ പരിമളവും അയാളെ ഭ്രാന്തു പിടിപ്പിച്ചു.

ശബ്ദവും സുഗന്ധവും ക്യാൻവാസിൽ ചിത്രീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഹലീമയെത്തന്നെ ക്യാൻവാസിലേക്കു പകർത്തിയാലോ.?

കാപ്പികുടിച്ചു കഴിഞ്ഞ് കൈ കഴുകിയിട്ട് ഫസൽ എഴുന്നേറ്റ് ഡോർകർട്ടനടുത്തു ചെന്നു, ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഡോർകർട്ടനിൽ നോക്കികൊണ്ട് അനങ്ങാതെ നിന്നു.

ഹലീമ ചോദിച്ചു.

'എന്താ?'

'എന്റെ ചിത്രങ്ങളും ഇഷ്ടമാണോ?'

'ഇഷ്ടമാണ്'

'ഞാൻ ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കട്ടേ?'

'ബരയ്ക്ക്!'

'ഹലീമയുടെ ചിത്രമാണു വരയ്ക്കേണ്ടതു്.'

'.....'

'ഞാൻ ആ ചിത്രം ആക്കും കൊട്ടക്കില്ല. ഒരു നിധിപോലെ സൂക്ഷിക്കും.'

'.....'

'ആ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നതിനു് എനിക്കു ഹലീമയെ ഒരിക്കൽ....ഒരിക്കൽ മാത്രം....ഒന്നു കാണണം.'

'.....'

'ഹലീമാ!'

''കാണാൻ പാങ്ങില്ല'

ഗദ്ഗദത്തോടെയാണ് അവളതു പറഞ്ഞതു്. നിരാശയോടെ അയാൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

ഫസൽ മുറിയിൽ ചെന്നു് ചായക്കപ്പുകളിൽ കയറിക്കിടന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാ ശബ്ദങ്ങൾക്കും മീതെ ഉച്ചത്തിലുച്ചത്തിൽ പാദസരങ്ങളുടേയും തരിവളകളുടേയും മന്ദ്രമധുരമായ ശബ്ദം അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ മുഴങ്ങി. ആ ശബ്ദങ്ങളോടൊപ്പം ഒരു വർണ്ണചലച്ചിത്രത്തിലെ സമീപദൃശ്യംപോലെ മൈലാഞ്ചി പുരട്ടി ചുകപ്പിച്ച സുന്ദരമായ കൈകളും കാലുകളും നൃത്തനമായ ഒരു താളലയത്തോടെ കരളിൽ നൃത്തം വച്ചു.

ഒരു പുതിയ ശക്തി....ആവേശം....വെളിച്ചം....അയാളുടെ ആത്മാവു് ആനന്ദംകൊണ്ടു ജ്വലിച്ചു.

ഫസൽ എഴുന്നേറ്റു. പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദം....!തരിവളകളുടെ കിലുക്കം.....!വെളുപ്പിൽ ചുകപ്പു രാശികലർന്ന കൊഴുത്ത കൈത്തണ്ടകൾ....മനോഹരമായ വിരലുകൾ....മൈലാഞ്ചി പുരട്ടി ചുകപ്പിച്ച സുന്ദരമായ പാദങ്ങൾ.....എല്ലാം എല്ലാം കരളിൽ കിടന്നു കളിക്കുകയാണു്. മനോഹരമായ ആ വിരലുകൾ പുതുക്കെ, വളരെ പതുക്കെ ഹൃദയത്തിൽ തൊടുന്നതുപോലെ.....അസ്വസ്ഥതകളും നൊമ്പരങ്ങളും ക്രൂപം നല്കിയ അവ്യക്തമായ ഒരു ആനന്ദലഹരിയോടെ അന്നോളം അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ വികാരാനുഭൂതിയോടെ ശൂന്യമായ ക്യാൻവാസിലേക്കും നോക്കി അയാളങ്ങനെ അല്പനേരം നിന്നു.

ഒടുവിൽ ഫസൽ പാലറ്റും ബ്രഷും കൈയിലെടുത്തു. വിരലുകൾ ചലിച്ചു. ബ്രഷ് ക്യാൻവാസിൽ വേഗതയോടെ ഓടി. നിറങ്ങൾ....നീല, പച്ച, മഞ്ഞ, ചുവപ്പു്....അങ്ങനെ വിവിധ വർണ്ണങ്ങൾ ക്യാൻവാസിലേക്കു പകരുകയാണു്.

നിറങ്ങളും കൊണ്ട് രൂപം മാത്രമല്ല; ശബ്ദവും ചലനവും കൂടി സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയിലാണയാൾ. വേഗതയോടെ, കൂടുതൽ കൂടുതൽ വേഗതയോടെ ആ കലാകാരന്റെ തൂലിക ചലിച്ചു. ക്യാൻവാസിൽ നിറങ്ങളുടെ ഉത്സവം..! സൃഷ്ടിയുടെ പേറ്റുനോവ് അനുഭവിക്കുകയാണയാൾ. പകൽ കടന്നുപോയതോ, ഇരുട്ട് വീണതോ അറിഞ്ഞില്ല, ഊണുകഴിക്കാനും കാപ്പി കുടിക്കാനും കുഞ്ഞുമോളു് ചെന്നു വിളിച്ചു. അയാൾ ചെന്നില്ല. വിശപ്പില്ല. ദാഹമില്ല. ഹലീമ പലപ്രാവശ്യം ജാലകത്തിനടുത്തു ചെന്നു നോക്കി രാത്രി സലീം മുറിയിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. വരയ്ക്കുന്നതും നോക്കി കുറെ നേരം നിന്നു. പിന്നെ പുറത്തേക്കു പോയി. അതൊന്നും ഫസൽ അറിഞ്ഞില്ല. അയാൾ വരയ്ക്കുകയാണു്. ചിത്രത്തിൽ തന്നെയാണു് അയാളുടെ മനസ്സും കണ്ണുകളും. അയാളുടെ മുന്നിൽ നിറങ്ങളും ക്യാൻവാസും മാത്രമേയുള്ളൂ. രോമകൂപങ്ങളിൽ നിന്നും വിയർപ്പു് പൊട്ടിയൊഴുകി. ഒന്നും അറിയാതെ ആത്മാവപ്പിച്ചു് ഭ്രാന്തമായ ആവേശത്തോടെ നിറങ്ങൾ ക്യാൻവാസിലേക്കു പകരുകയാണയാൾ.

അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹലീമയുടെ മനോഹരമായ കൈകളും കാലുകളും ഒരു മഞ്ഞുമറയുള്ളിലൂടെ എന്നപോലെ അവ്യക്തമായി ക്യാൻവാസിൽ തെളിഞ്ഞു— പുകപടലങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു കാണുന്ന രൂപംപോലെ നിറങ്ങളുടെ താളം. ലയം. പുലർവെട്ടം വീണപ്പോൾ ബ്രഷിന്റെ ദ്രുതചലനം ക്യാൻവാസിലെ പുകപടലത്തെ തുത്തെറിഞ്ഞു. തെളിവും മിഴിവുമുള്ള സജീവമായ ചിത്രം ക്യാൻവാസിൽ രൂപംപൂണ്ടു. മനോഹരമായ കൈകളും... മനോഹരമായ പാദങ്ങളും....ആ കൈത്തണ്ടകളിലൂടെ ബ്രഷ് മൂന്നുനാലു പ്രാവശ്യം വളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞാടി. പുകപ്പുരാശി കലർന്ന വെളുത്തു കൊഴുത്ത കൈത്തണ്ടയിൽ നീലിച്ച ഞരമ്പുകളും തെളിഞ്ഞു. ദൂരെമാറി നിന്നു് അയാൾ ആ ചിത്രം നോക്കി. ഈസൽ ചരിഞ്ഞുവീഴാൻ പോകുന്നോ? ഇല്ല. തലകറങ്ങുന്നു. ആകെ തളർന്നുപാ

യിരിക്കുന്നു. കൈയിലിരുന്ന ബ്രഷോടുകൂടിത്തന്നെ അയാൾ കിടക്കയിലേക്കു വീണു.

മണിക്കൂറുകൾ കടന്നുപോയി. സലിം ഒരു കപ്പു കാപ്പിയുമായി മുകളിലേക്കു ചെന്നു. ഫസൽ തളർന്നുകിടന്നുറങ്ങുകയാണു്. അയാൾ കാപ്പി മേശപ്പുറത്തുവച്ചിട്ടു് ഈസലിൽ ഇരിക്കുന്ന ചിത്രത്തിലേക്കു നോക്കി. ഹലീമയുടെ കൈകളും കാലുകളും അങ്ങനെതന്നെ മുറിച്ചെടുത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ആ കാലുകൾ നൃത്തം വയ്ക്കുന്നു. കൈകൾ ചലിക്കുന്നു. പാദസരങ്ങളുടേയും തരിവളകളുടേയും കിലുക്കം കേൾക്കാം. കൈകൾ പിടിച്ചുനോക്കിയാൽ നാഡിസ്പന്ദനം അനുഭവപ്പെടില്ലേ? സലിം വിസ്മയസ്തബ്ധനായി വേദനയോടെ ആ ചിത്രവും നോക്കിനിന്നു.

ഇതു് അതുല്യമായ ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാണു്.

വർണ്ണങ്ങളുടെ വസന്തോത്സവമാണു്.

നിറങ്ങളുടെ സംഗീതമാണു്.

എങ്കിലും ഫസൽ ഈ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നതായിരുന്നു.

സലിം ആ ചിത്രത്തിൽ നിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെ ഏറെനേരം അങ്ങനെ നിന്നു. പിന്നെ ഫസലിനെ ഉണർത്താതെ മുറിയിൽ നിന്നും പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

ഫസൽ ഉണർന്നപ്പോൾ മണി പത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കുളിച്ചു കാപ്പികുടിച്ചുവന്നു് ബ്രഷു കയ്യിലെടുത്തപ്പോൾ അയാൾക്കു തോന്നി ഈ ചിത്രം പൂർണ്ണമല്ല. എത്ര വരച്ചാലും ഇതു് അപൂർണ്ണമായിരിക്കും. ഇതല്ല വരയ്ക്കേണ്ടതു്. അയാൾ ബ്രഷു് മേശപ്പുറത്തിട്ടു് ചിത്രത്തിലേക്കും നോക്കി ചാരുകസേരയിൽ കയറിക്കിടന്നു.

ഇതല്ല വരയ്ക്കേണ്ടതു്. ഇതല്ല വരയ്ക്കേണ്ടതു്.

ഹൃദയം തുടർച്ചയായി തുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അയാൾ എഴുന്നേറ്റു് ചിത്രം കൈയിലെടുത്തു. ഇമപൂട്ടാതെ നോക്കി. ഇതല്ല വരയ്ക്കേണ്ടതു്. കസവുതട്ടത്തിലും കെട്ടുകുപ്പായത്തിലും ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ സൗന്ദര്യത്തെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയോടെ ചിത്രീകരിക്കണം. അസംതൃപ്തനായ ആ മനുഷ്യൻ സ്ട്രക്ചറിൽ നിന്നും

ക്യാൻവാസ് വലിച്ചുകീറി തറയിലിട്ടു. നിമിഷങ്ങളോളം അതും നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോലുരച്ച് അതിലിട്ടു. അതുല്യമായ ആ കലാസൃഷ്ടി ഒരു പിടി ചാമ്പലായി മാറി.

വൈകുന്നേരം സലീം ഫസലിനോട് ചോദിച്ചു:

'ആ ചിത്രം എന്തുചെയ്തു'?

.'ഞാനതു നശിപ്പിച്ചു.'

തറയിൽ കരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ക്യാൻവാസ് കണ്ണുകളിലേക്കു ഫസൽ വിരൽ ചൂണ്ടി.

സലീം അല്പനേരം അനങ്ങാതെ നിന്നു. പിന്നെ പതുക്കെ നടന്നു പുറത്തേക്കു പോയി.

അന്നു രാത്രി സലീമിനു ഉറക്കം വന്നില്ല.

എന്തിനാണു ഫസൽ ഇങ്ങനെ അസംതൃപ്തനാകുന്നതു്? അയാൾ എന്തിനു് ആ ചിത്രം നശിപ്പിച്ചു....?എന്തിനു്....?

കഴിഞ്ഞ ദിവസം രാത്രി താൻ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ ഹലീമ....!

ഫസലിന്റെ അടുത്തുനിന്നാണവൾ വന്നതു്....! കോണിപ്പടികൾ ശബ്ദിക്കുന്നതു് താൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു.

താൻ ഉണർന്നു കിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം കറുത്തുപോയി.

എവിടെ പോയിരുന്നു എന്നു ചോദിച്ചില്ല. എങ്കിലും അവൾ പറഞ്ഞു.

'ഒന്നു് പൊറത്തേക്കു പോയിരുന്നു.

സയ്യിദന്മാരുടെ രക്തത്തിൽ പങ്കുള്ള ബീവി ആയുസ്സിൽ ആദ്യമായി നുണപറഞ്ഞു.

എന്തിനാണു് ഹലീമ നുണപറഞ്ഞതു്?

അസ്വസ്ഥതകൊണ്ടു് അയാളുടെ കരളു പിടഞ്ഞു. ആത്മാവു് ഭയത്തിന്റെ ശ്രുതിമീട്ടി. മനസ്സിലൂടെ കറുത്ത കിനാവുകൾ നീന്തി. കത്തിക്കരിഞ്ഞ വിറകുകൊള്ളി പോലൊരു സ്ത്രീ രൂപം....! അവൾ പിടഞ്ഞു നില

വിളിക്കുന്നു, ദേഷ്യവും സ്നേഹവും അയാളുടെ മനസ്സിൽ വല്ലാത്ത ഒരു വികാര സംഘട്ടനം സൃഷ്ടിച്ചു.

മനസ്സ് നൊന്തു് അയാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ലോകാലോകങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവേ,

നിനക്കു് അഞ്ചുനേരവും മുറതെറ്റാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന എന്റെ ഭാര്യയെ നീ തെറ്റായ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിക്കരുതേ!

എന്റെ ആത്മമിത്രം എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനാണു്. എന്നോടു വഞ്ചനകാണിക്കാൻ നീ അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കരുതേ!

സലീം ഒരു പരീക്ഷണ ഘട്ടത്തെ നേരിടുകയാണു്. എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്? ദുർബ്ബലനായ ആ മനുഷ്യൻ തന്റെ അടുത്തു കിടന്നുറങ്ങുന്ന പെണ്ണുമോളുടെ മൂർദ്ധാവിൽ മുകന്നുകൊണ്ടു് നിശബ്ദനായി തേങ്ങി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു് തല ഉയർത്തി. അയാൾ ഭാര്യയെ നോക്കി. നല്ല ഉറക്കം. അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ കളങ്കമുണ്ടോ? അവളുടെ കവിളിൽ വീണുകിടന്നു് ഫാനിന്റെ കാറ്റിൽ പറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മുടിച്ചുരുളുകളെ സ്നേഹപൂർവം അയാൾ പതുക്കെ ഒതുക്കിവെച്ചു.

അഞ്ചു്

ഭയത്തിന്റെനിഴലിലാണജീവിതം. വിപത്തിന്റെ മൂർച്ചയേറിയ വാൾ തലസ്സമീതേ മുടിനാരിഴയിൽ തൂങ്ങി നില്ക്കുകയാണോ? താൻ ഒരധികപ്പറ്റാണെന്നും ജീവിച്ചി രുന്നിട്ടു് പ്രയോജനം ഇല്ലെന്നും ഉള്ളതോന്നൽ മനസ്സിനെ പൊള്ളിക്കുന്നു. കരളിലാകെ വേദന തീളച്ചു മറിയുകയാ ണു്. നൊമ്പരങ്ങൾ....! ഭയം....! പാടങ്ങൾ തറയിൽ അമത്തി ചവിട്ടാതെയാണു് സലീമിന്റെ നടപ്പു്. സ്വ ന്തം കാലൊച്ചപോലും ഹൃദയത്തെ നടുക്കുന്നു.

നിരുന്മേഷമായ പകലുകൾ!

ഉറക്കമില്ലാത്ത രാത്രികൾ!

ദിവസങ്ങളങ്ങനെ കടന്നു പോകുന്നു.

പലപ്പോഴും അയാൾ കണ്ടിരിക്കുന്നു—ഫസൽ മുറി യിലുള്ളപ്പോൾ തന്റെ ഭാര്യ ഗോവണി ഇറങ്ങി വരുന്ന തു്. ഒന്നും ചോദിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാം നിശബ്ദമായി സ ഹിക്കുകയായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം അയാൾ ഫാക്ടറിയിൽ നിന്നും നേര ത്തേ വന്നു.

ഹലീമ കൈകളും കാലുകളും മൈലാഞ്ചി പുരട്ടി ചു കപ്പിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. ടീപ്പോയുടെ മീതെ ഇ രിക്കുന്ന പളുങ്കുപാത്രത്തിൽനിന്നും മൈലാഞ്ചി ഈക്കി ലിൽ തൊട്ടു് ഉള്ളംകൈയിൽ വച്ചപ്പോൾ അയാൾ അങ്ങോട്ടു കടന്നുചെന്നു. അവളുടെ കൈ പിടിച്ചു നോക്കിയിട്ടു് അയാൾ കർച്ചീഫു് എടുത്തു് മൈലാഞ്ചി തുടച്ചു കളഞ്ഞു. അവൾ അത്ഭുതത്തോടെ അയാളുടെ മുഖ ത്തേക്കു നോക്കി. എന്തൊരു ഗൗരവമാണു് ആ മുഖത്തു്!

....മൈലാഞ്ചിപ്പാത്രം എടുത്തു് അയാൾ വാഷ്ബെയ്സിനെ സമീപിച്ചു. ടാപ്പു് തുറന്നുവിട്ടു. പാത്രം ശുദ്ധമാക്കി ടിപ്പോയുടെ മീതേ കൊണ്ടുവച്ചിട്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു:

'നീ കൂടുതൽ സുന്ദരിയാകേണ്ടാ!'

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയി.

അയാൾ നടന്നു.

അവൾ നിശബ്ദയായി നോക്കിയിരുന്നു.

രാത്രി

ഹലീമയും കുഞ്ഞുമോളും നല്ല ഉറക്കം. സലീം മാത്രം ഉറങ്ങാതെ കിടന്നു. അയാൾ ഭാര്യയുടെ കൈയിലേക്കു നോക്കി. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. മൃദുലമായ ആ കൈപ്പടമെടുത്തു് കവിളിൽ ചേർത്തു് സ്നേഹാതിരേകത്തോടെ ചുണ്ടുകൾ ഉരസി ചുംബിച്ചു. കണ്ണീരിന്റെ നനവു് അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ അവൾ ഞെട്ടിഉണർന്നു് പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു. അയാൾ പിടിവിടാതെ അവളുടെ കയ്യിൽ ചുംബിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

'ഞങ്ങളു് മൈലാഞ്ചിയിടണതു്ങ്കുറു് ഇഷ്ടോല്ലേ?'

'എനിക്കിഷ്ടമാണു്. എനിക്കു കാണുന്നതിനുവേണ്ടിമാത്രം നീ മൈലാഞ്ചിയിടണം.'

ഒരു തേങ്ങലോടെ അവൾ അയാളുടെ കവിളിൽ മുഖമമർത്തി. അയാളുടെ ബലിഷ്ഠമായ കൈകൾ അവളെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കി.

എന്റെ ഭാര്യ എനിക്കു നഷ്ടപ്പെടുകയാണു്.

എന്റെ മോളുടെ ഉമ്മ എന്റേതല്ലാതായിത്തീരാൻ പോകുകയാണു്.

ഈ ചിന്ത അനുനിമിഷം സലീമിന്റെ ഉള്ളു പൊള്ളിച്ചു.

ഫസൽ ഒന്നും അറിയരുതെന്നു് അയാൾക്കു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടു്. ഫസലിന്റെ മുമ്പിൽ അയാൾ ചിരിക്കും. കളിക്കും. ഉത്സാഹം നടിച്ച സംസാരിക്കും. ഹലീമയേയും ഫസലിനേയും കാണുമ്പോൾ സലീമിന്റെ കരളു നോവും. പക്ഷേ, രണ്ടുപേരോടും പറയേണ്ട കാര്യം മാത്രം അയാൾ പറഞ്ഞില്ല. കുഞ്ഞുമോളെ കാണുമ്പോൾ

അയാളുടെ കണ്ണുകളും നിറയും. മകളെ ലാളിക്കാൻ അയാൾക്ക് കൂടുതൽ സമയം ചിലവഴിച്ചു. അവൾ മാത്രമായിരുന്ന ആ വീട്ടിൽ അയാൾക്കു് ഒരാശ്വാസം.

ഒരുദിവസം സലിം ഫാക്ടറിയിൽ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹലീമ ഓർത്തു.

രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായില്ലേ വേലക്കാരിപ്പെണ്ണു് സുഖമില്ലാതെ കിടപ്പായിട്ടു്. അടുത്തിരുന്നിട്ടു മുറി അടിച്ചുവാരിയിട്ടില്ല.

ഹലീമ ചൂലുമെടുത്തു് ഫസലിന്റെ മുറിയുടെ വാതിൽപ്പുറം ചെന്നു.

ഫസൽ സിഗററ്റും പുകച്ചു് ചാരുകസേരയിൽ കിടക്കുകയാണു്. പാദസരങ്ങളുടെ കിലുക്കം കേട്ടപ്പോൾ അയാൾ എഴുന്നേറ്റിട്ടു ചോദിച്ചു.

'എന്തു്വേണം?'

'മുറി അടിച്ചുവാരണ്ടേ?'

'വേണം'

'ങ്ങളൊന്നു ടെറസ്സിലേക്കെറങ്ങി നിക്കീം. ഞമ്മളടിച്ചു വാരാം.'

അയാൾ ടെറസ്സിലേക്കിറങ്ങി നിന്നു.

'ആ വാതലിങ്ങോട്ടു് ചാരിയേക്കു്'

അയാൾ കതകുകളും ചാരി. അവൾ മുറിക്കുള്ളിൽ കടന്നു് ആ കതകുകളും കൂറ്റിയിട്ടു. മുറി അടിച്ചുവാരാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ ടെറസ്സിൽ. അവൾ മുറിക്കകത്തും. രണ്ടുപേരുടേയും മദ്ധ്യേ കനത്ത കോൺക്രീറുഭിത്തി. തറയിൽ ചൂലുരയുമ്പോഴുള്ള ശ്രേ....ശ്രേ....ശബ്ദം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ അനങ്ങാതെ നിന്നു.

'ഹലീമാ'

'ഓ!'

ഒരു നിമിഷത്തെ നിശബ്ദതയ്ക്കുശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു.

'നമ്മുടെ രണ്ടുപേരുടേയും ഇടയിൽ ഈ മതിൽ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ....!'

അവൾ ചിരിച്ചുപോയി.

'ങ്ങക്കു് ബേണ്ടി ഇപ്പം ഈ മതിലു് പൊളിക്കാൻ പറേവാ? പൊളിച്ചാലു്....പൊളിച്ചാലു്....ഈ വീടുത ന്നെ തമ്മന്നു പോവില്ലേ?'

അയാളുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നും ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം ഉയർന്നു

കണ്ണുകളിൽ നനവൂറി.

'ഹലീമാ ഈ വീടു് ഒരിക്കലും തകരാൻ പാടില്ല.

അവൾ മിണ്ടിയില്ല.

കുറേനേരത്തേക്കു് ചൂലു് തറയിൽ ഉരസുമ്പോഴുള്ള ശ്രേ....ശ്രേ....ശബ്ദം മാത്രം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

'ഹലീമാ!'

'ഓ!'

'ഈ വാതൽ ഒന്നു തുറക്കു്.... ഞാൻ ഹലീമയെ ഒന്നു കാണട്ടെ. എനിക്കു് ഹലീമയുടെ ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കണം. ഞാൻ ഒന്നു് ആശ്വസിക്കട്ടെ.'

'ബേണ്ടാ. ങ്ങളെന്നെ കാണാൻ പാങ്ങില്ല.?'

'ഹലീമാ....!ഒരിക്കൽ....ഒരിക്കൽ മാത്രം!'

'കുഞ്ഞുമോളുടെ ബാപ്പ ആയുസ്സോടെ ഇരിക്കുമ്പം പടച്ചോനെ ഓർത്തു് ങ്ങളിങ്ങനൊന്നും ബീചാരിക്കരുതു്!'

'ഹലീമയുടെ സൗന്ദര്യം ക്യാൻവാസിൽ പകർത്തുന്നതു് ലോകത്തിനൊരു നേട്ടമായിരിക്കും. അതിനു് നമ്മളൊരിക്കലും പടച്ചവന്റെ മുമ്പിൽ കുറക്കാരാകില്ല.'

'ഞമ്മള പടം ങ്ങളു് ബരയ്ക്കണ്ടാ'.

നിരാശയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ വേദനിക്കുന്നു.'

അവൾ പറഞ്ഞു.

'ഞമ്മക്കും ബെസനവൊണ്ടു്.'

നിശബ്ദമായ നിമിഷങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങി.

ഒടുവിൽ അയാൾ ചോദിച്ചു:

'ഹലീമയ്ക്കെന്നെ ഇഷ്ടമാണോ?'

ആ ചോദ്യം അവൾ തീരെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അവൾ പറഞ്ഞു:

'ഇഷ്ടമാണ്'

'ഹലീമയ്ക്കെന്നോട് സ്നേഹമുണ്ടോ?'

'ഒണ്ട്....ഞമ്മക്ക് കള്ളം പറയാനറിയാമ്പയ്യാ.... ഓർക്കുമ്പം....ഓർക്കുമ്പം....ഞമ്മക്ക് ഒറക്കം ബരണില്ല! ങ്ങളെ ഓർക്കുന്ന കൂറത്തിനു് ദെവസോം പടച്ചോനോട് ഞമ്മള് തൊബാ ചെയ്യാറുണ്ട്. പിന്നേം ഓർത്തു പോണ്ട്. പടച്ചോനെ ബിചാരിച്ച് ങ്ങള് ഞമ്മള് ഹാമിന്റെ ബയ്യിലേക്ക് ബിളിക്കരുതേ!'

ഗദ്ഗദംകൊണ്ട് അവളുടെ കണ്ണം ഇടറി.

'ഹലീമാ!'

'ഓ!'

'ഞാനിവിടെന്നു പോകട്ടെ?'

'ബേണ്ടാ....പോണ്ടാ....ങ്ങള് പോയാല് ഞമ്മള്....!'

വാക്കുകൾ ഗദ്ഗദത്തിൽ അലിഞ്ഞുപോയി.

'ശരി ഞാൻ പോകുന്നില്ല.'

രണ്ടുപേരും പിന്നെ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

മുറി തൂത്തു വൃത്തിയാക്കി. കതകിന്റെ കൂറി ഊരി വച്ചിട്ട് അവൾ പോയി. അയാൾ അകത്തു കയറിനോക്കിയപ്പോൾ അയയിൽ കിടന്നിരുന്ന മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾ കണ്ടില്ല? അതൊക്കെ അവൾ പെറുക്കി കെട്ടികൊണ്ടുപോയിരുന്നു.

അവൾ അതലക്കി ഇസ്തിരിയിട്ട്, മുകളിൽ കൊണ്ടുകൊടുക്കാനായി നടന്നു് കോവണിയുടെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ സലീം കടന്നുവന്നു. വസ്ത്രങ്ങളും കൈയിൽവച്ച് അവൾ അവിടെ തന്നെ നിന്നു. സലീം അടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു.

'കുഞ്ഞുമോള് മുറീലൊണ്ട്. ഓളെ ബിളിച്ച് ഇതൊന്നു കൊടുത്തിട്ടു ബരാം.'

'വേണ്ടാ—ഞാൻ കൊടുത്തേക്കാം'

അയാൾ അവളുടെ കൈയിൽ നിന്നും വസ്ത്രങ്ങളും വാങ്ങി കോവണി കയറി മുകളിൽ ചെന്നു ഫസൽ കുഞ്ഞുമോളെ ഒരു കഥ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

സലീമിനെ കണ്ടയുടനെ ഫസൽ ചിരിച്ചു. സലീം ഉട്ടുപ്പകം ഫസലിന്റെ കിടക്കയിൽ വെച്ചപ്പോഴും കുഞ്ഞുമോനും പറഞ്ഞു,

'ഉമ്മ അലക്കി ഇസ്തിരി ഇട്ടതാ.'

സലീമും ഫസലും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. നിമിഷങ്ങളും ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി. ഒടുവിൽ പ്രസന്നത നടിച്ചുകൊണ്ട് സലീം പറഞ്ഞു.

'നീ കുളിച്ച് ഉടുപ്പുമാറ്. നമുക്ക് നടക്കാൻപോകാം.'

സലീം മുറിയിൽ നിന്നുമിറങ്ങിപ്പോയി. കിടപ്പുറയിൽചെന്ന് അയയിൽ നിന്നും തന്റെ മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളും എടുത്തു തറയിൽ ഇട്ടിട്ട് ഹലീമയോട് പറഞ്ഞു:

'ഇതൊക്കെ ഡോബിക്ക് കൊടുത്തേക്ക്.'

തെല്ലൊരു വിഷമത്തോടെ ഹലീമ പറഞ്ഞു:

'അലക്കീടാരുന്നു. വേലക്കാരിപ്പെണ്ണ് കെടപ്പായിപ്പോയി.

മുഖത്ത് ഗൗരവം നിഴലിക്കാതിരിക്കാൻ സലീം വളരെയേറെ പണിപ്പെട്ടു.

'ഡോബിക്ക് കൊടുത്തേക്കുള്ള സൗകര്യംപോലെ അലക്കി കിട്ടിയാൽ മതി.'

അയാളും മുറിയിൽനിന്നും പുറത്തേക്കിറങ്ങി. താൻ തെറ്റു ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്ന ചിന്ത ഹലീമയുടെ മനസ്സു നോവിച്ചു. കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞു. ഭർത്താവ് വാരിക്കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന അഴുക്കു വസ്ത്രങ്ങളിലേക്കും നോക്കി കുറേനേരം അവളങ്ങനെ നിന്നു. പിന്നെ ഫസലിനും ഭർത്താവിനും കാപ്പി കൊടുത്തയയ്ക്കാനായി അടുക്കളയിലേക്കു നടന്നു.

125

ആറ്

സലീം ഫസലിനേയും കൂട്ടി നടക്കാനിറങ്ങി.

കുഞ്ഞുമോളു് ചോദിച്ചു.

'ഞമ്മളും കൂടെ ബരട്ടേ?'

സലീം പറഞ്ഞു:

'വേണ്ടാ_മോളിവിടെ നിൽക്കു്. ഞങ്ങളുടനേ വരാം'

അവളുടെ മുഖം കറുത്തു. കുട്ടിയെ ഉദ്യാനത്തിലെ നടപ്പാതയിൽ നിറുത്തിയിട്ടു് അവർ നടന്നു.

ബാപ്പ കൂടെ കൊണ്ടുപോയില്ല!

കുഞ്ഞുമോളുടെ കരളിൽ ഒരു നിമിഷം ദുഃഖം കനത്തു നിന്നു. പൂക്കളിൽ പറന്നുകളിക്കുന്ന ചിത്രശലഭങ്ങളെ കണ്ടപ്പോഴം അവളുടെ ഉള്ളിൽ വെളിച്ചം പൊട്ടിവിടർന്നു. ഉത്സാഹത്തോടെ അവൾ പൂക്കളുടെ ഇടയിലേക്കോടി.

ഫസലും സലീമും വളരെനേരം എസ്റ്റേറ്റിൽ ചുറ്റി നടന്നു. കുറേനേരം വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനടുത്തിരുന്നു വിശ്രമിച്ചു. രണ്ടുപേർക്കും എന്തൊക്കെയോ ചോദിക്കണമെന്നും പറയണമെന്നുമുണ്ടു്. എങ്ങനെ തുടങ്ങണമെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒടുവിൽ സലീം ചോദിച്ചു.

'നീ എന്താണൊന്നും വരയ്ക്കാത്തതു്?'

'വരയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. മൂഡില്ല'

'ഹലീമയുടെ ചിത്രം നിനക്കു വരച്ചുകൂടെ.?'

ഫസലിനു് കരളിൽ ഒരു പിടച്ചിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു.

'നിന്റെ ഭാര്യയെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.'

സലിമിനു് വല്ലാത്ത ഒരാശ്വാസം തോന്നി. അല്പ നേരത്തേക്കു മാത്രം. രണ്ടുപേരും ഒന്നും മിണ്ടാതെ എഴുന്നേറ്റു നടന്നു. അന്തിവെയിലിൽ വീണ അവരുടെ നിഴലുകൾ പരസ്പരം കൂട്ടിമുട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവർ വീട്ടിൽ ചെന്നുകയറിയപ്പോൾ ഇരുട്ടു വീണു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

രാത്രി സലിം ഹലീമയോടു പറഞ്ഞു.

ഫസലിനു നിന്റെ ഒരു ചിത്രം വരച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടു്.

'ഞമ്മളോടു പറഞ്ഞു്—ഞമ്മളെ ഒന്നു കാണ്ണമെന്നു്.'

ഉല്ലാസത്തോടെ സലിം തിരക്കി.

'എന്നിട്ടു കണ്ടോ'

'ഇല്ല. മൊഖം കാണിക്കുല്ലാന്നു് ഞമ്മളു് പറഞ്ഞു'

'നീ ഒരിക്കലും ഫസലിനെ നിന്റെ മുഖം കാണിക്കില്ലേ.?'

'ഞമ്മളു് ജീവനോടെയിരിക്കുമ്പം ങ്ങളല്ലാണ്ടു് ബേരിട്ടൊരാളു് ഞമ്മളെ മൊഖം കാണുല്ല.'

അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതുതന്നെ അവൾ പറഞ്ഞു. അയാളുടെ മനസ്സു തണുത്തു.

അടുത്ത ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ഫസലിന്റെ മുറിയുടെ വാതിലിൽ ചിലമ്പുകൾ ശബ്ദിച്ചു. അയാൾ പുസ്തകവും വായിച്ചു ചാരുകസേരയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു.

'അസ്സലാമു അലൈയ്ക്കും ബീവി!'

അയാൾ എഴുന്നേറ്റു പുസ്തകം മേശപ്പുറത്തേക്കിട്ടു.

അവൾ സലാം മടക്കി.

'വ—അലൈയ്ക്കുമുസ്സലാം!'

പളുങ്കുമണികൾ തറയിൽ വീണു ചിന്നുന്നതുപോലുള്ള ചിരി. അന്നവൾ പതിവിലേറെ ഉല്ലാസവതിയായിരുന്നു.

'ഹലീമാ, എനിക്കിങ്ങനെ ഒന്നു ചിരിക്കാൻ കൊതിതോന്നുന്നു.'

'ങ്ങളെ മനസ്സിൻറൗത്തു് ഇബ്‌ലീസ് കുടിയിരിക്കണകൊണ്ടാ ങ്ങക്കു് ചിരിക്കാന്തോന്നാത്തദ്.!

'അപ്പോ....ഹലീമയുടെ മനസ്സിൽ ഇബ്‌ലീസില്ലേ?'

'ഒണ്ട്. പക്ഷെങ്കിലു് ഞമ്മളു് അഞ്ചു നേരവും നിസ്കരിക്കണൊണ്ട്. അതോണ്ടു് ഇബ്‌ലീസു് ഞമ്മളെ ബയു് തെറ്റിയ്ക്കാന്നോക്കിയാലു് ഞമ്മളു് തെറ്റുല്ല.'

'ഹലീമയെപ്പോലെ ഒരു പെണ്ണിനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല'!

'ങ്ങളെപ്പോലെ ഒരാളെപ്പറ്റി ഞമ്മളു് കേട്ടിട്ടും കുടില്ല്യ.'

ഫസൽ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവൾ ചോദിച്ചു.

'ഞമ്മളു് ഒരു കാരിയം ചോയിച്ചാങ്ങളു് നേരു പറേവോ?'

'ഞാൻ ആരോടും കള്ളം പറയില്ല. പ്രത്യേകിച്ചു് ഹലീമയോടു്.'

'ങ്ങളെന്താണിപ്പം പടം ബരയ്ക്കാത്തദ്?'

ഒരു നിമിഷത്തെ ആലോചനയ്ക്കു ശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു.

'ഹലീമയുടെ ചിത്രം വരയ്ക്കാനല്ലാതെ ഞാനിനി ഒരിക്കലും ബ്രഷു് തൊടുകയില്ല!'

അവളുടെ കരൾ തേങ്ങി. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. തലയിലെ കസവുതട്ടം വലിച്ചുമാറ്റി, ഇതാ എന്നെ കണ്ടോളു....വരച്ചോളു....!എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാളുടെ മുന്നിലേക്കു ഓടി ചെല്ലാൻ അവളുടെ കാലുകൾ തരിച്ചു. പക്ഷേ, അവിവേകത്തിലേക്കു കുതിച്ചു പായുന്ന മനസ്സിനെ അവൾ കടിഞ്ഞാണിട്ടു പിടിച്ചു.

വികാര വിവശനായി ഫസൽ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ഇബ്‌ലീസിന്റെ അടിമയായി പോയി. തെറ്റുകളെക്കുറിച്ചു മാത്രം ചിന്തിക്കുന്നു. എന്റെ മനസ്സിനു് ഒരു സ്വസ്ഥതയുമില്ല.

കണ്ണീരിലൂടെ മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ട് ഹലീമപറഞ്ഞു. ഇബ്‌ലീസിന്റെ ഉപദ്രവത്തിന്നു് ഞമ്മളു് ങ്ങളു് രക്ഷിക്കാം.

ഫസൽ മിണ്ടിയില്ല. അവനു് ഇനി എന്താണു പറയുന്നതെന്നു് കേൾക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കാതോർത്തുനിന്നു.

നാളെ ഞമ്മളു് സുബഹു് നിസ്കരിക്കാന്നേരം ങ്ങളു് എണീക്കുവോ?

ഫസൽ വിരണ്ടുപോയി.

ബെളപ്പിനെ എണീച്ചാലു് ങ്ങളെ മനസ്സിനു് ഞമ്മളു് സൊകോന്നോക്കിത്തരണ്ടു്.

അരുതു്!—എന്നുപറയാൻ നാവുപൊന്തി. പക്ഷേ, ശബ്ദം പുറത്തേക്കു വന്നില്ല.

കോണിപ്പടികളിൽ ആരുടേയോ കാലൊച്ച കേട്ടപ്പോഴും അവനു പറഞ്ഞു.

'ഞമ്മളു് പോണു്'

സലിമാണു് കോണിപ്പടികളും കയറി വന്നതു്. അവനു വിരണ്ടു. വിയർത്തു. അയാളുവാതിൽ തുറന്നു് ഫസലിന്റെ മുറിയിലേക്കു കയറിയപ്പോഴും ഹലീമ കോണിപ്പടികളിറങ്ങി താഴേക്കു പോയി

പൊള്ളുന്ന ചിന്തകളായിരുന്ന ഫസലിന്റെ മനസ്സു നിറയെ. സലിമിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാൻ പോലും അയാൾക്കു ലജ്ജ തോന്നി. കുറേനേരം സംസാരിച്ചിരുന്നിട്ടു് സലിം പോയി.

ഫസലിന്റെ മനസ്സിൽ കുറ്റബോധം നീറിപ്പിടിക്കുകയായിരുന്നു. തനിക്കു് അവളെ ഉപദേശിക്കാമായിരുന്നു.

ബീവീ, അരുതു്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പോലെ പവിത്രയാണു നീ. നിന്നെ ഒരിക്കലും നീ കളങ്കപ്പെടുത്തരുതു്.

അയാളതു് ചെയ്തില്ല.

അയാളുടെ ആത്മാവു് സദാചാരത്തിന്റേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും ഉടയാടകളും ഊരി എറിഞ്ഞിരുന്നു. അയാ

ളിലെ പച്ചയായ മനുഷ്യൻ അടുത്ത പുലരിക്കു വേണ്ടിദാ ഹിക്കുകയായിരുന്നു.

നേരം ഇരുട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നു.

നിലാവ് അസ്തമിച്ചു.

ഇരുൾ എങ്ങും തളംകെട്ടി കിടക്കുകയാണ്.

ദൂരെ എവിടെയോ കോഴി കൂവുന്നതു കേൾക്കാം.

ഉറക്കമില്ലാത്ത ഒരു രാത്രികൂടി ഫസൽ തള്ളിനീക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഹലീമ ഉണർന്നു. കുഞ്ഞുമോളു് ഉറങ്ങുകയാണ്. ഹലീമ പുതപ്പു് വലിച്ചിട്ടു് കുഞ്ഞുമോളെ പുതപ്പിച്ചു.

മെതിയടികളുടെ ശബ്ദം കേട്ടു് ഫസൽ എഴുന്നേറ്റു. വിളക്കണച്ചു. വാതിലും തുറന്നിട്ടു കാത്തിരുന്നു. കോണിപ്പടികളിൽ കാലൊച്ച കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു.

ഇല്ല.!

മുറിക്കുള്ളിൽനിന്നും ഇറങ്ങി ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം കോവണിയുടെ അടുത്തുചെന്നു നോക്കി. സലീം ഉണർന്നു് സിഗറ്റു കൊളുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി തീപ്പെട്ടി ഉരച്ചു, ശ്രീൽ....എന്ന ശബ്ദം കേട്ടു് ഫസൽ ഞെട്ടി. ഒരു കള്ളനെപ്പോലെ അയാൾ ഭയന്നു് ഓടി മുറിക്കുള്ളിൽ കയറി. വാതിൽ അടച്ചു. കുറെനേരം അയാൾ കിടക്കയിൽ ഇരുന്നു. നെഞ്ചിടിപ്പു് അടങ്ങിയപ്പോൾ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു വാതിൽ തുറന്നിട്ടു.

കിണറ്റിൻകരയിൽ തുടികൊട്ടി ശബ്ദിക്കുന്നതു് കേട്ടു; ഫസൽ ടെറസ്സിൽ ചെന്നുനോക്കി. ഹലീമ! ഇരുളിലൂടെ വെളുത്ത വസ്ത്രം അവ്യക്തമായി കാണാം.

അവൾ കിണറ്റിൽ നിന്നും വെള്ളം കോരി വള ഉറപ്പിക്കുകയാണ്.

കുളിമുറിയിൽ വാട്ടർടാപ്പുണ്ടു്. എങ്കിലും കിണറ്റിൻകരയിൽ വള ഉറപ്പിക്കുന്നതാണു് അവൾക്കു് ഇഷ്ടം.

അയാൾ മുറിക്കുള്ളിൽ കടന്നു് ഒരു സിഗറ്റു് കൊളു

ത്തിയിട്ട് ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നു. സിഗറെറ്റ് എരിഞ്ഞുതീർന്നു. വാതിക്കൽ കാൽപെരുമാറ്റം കേട്ടു. പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദം! അയാൾ എഴുന്നേറ്റു. ശബ്ദം അടക്കി വിളിച്ചു.

'ഹലീമാ!'

മറുപടി ഇല്ല.

വാതിക്കൽ ചെന്നുനോക്കി.

മുകളിൽ എവിടെയോ കിടന്നുറങ്ങിയ തോട്ടക്കാരൻ വൃദ്ധൻ കോവണി ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നു.

വീണ്ടും പാദസരങ്ങളുടെ കിലുക്കം!

നോക്കി.

ഡ്രോയിംഗ് റൂമിൽ അലങ്കാരത്തിനുവേണ്ടി കെട്ടിത്തൂക്കിയിരിക്കുന്ന ശരാവന്തലിലെ മണികൾ ജനൽ കർട്ടനിൽ ഇക്കിളിയിട്ട് ഓടി എത്തുന്ന കാറ്റിൽ മെല്ലെ ചലിച്ച് പരസ്പരം മുട്ടി പാദസരങ്ങളുടെ കിലുക്കംപോലുള്ള ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു.

അയാൾ നിരാശനായി വീണ്ടും തന്റെമുറിയിലേക്കു പോയി.

ഹലീമ നിസ്കാരം കഴിഞ്ഞു ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. പതിവിലേറെ ഉച്ചത്തിൽ.

ഫസൽ അസ്വസ്ഥനായി മുറിക്കുള്ളിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു.

വെയിൽ പരന്നു.

കുഞ്ഞുമോളെ ബാപ്പയുടെകൂടെ ടൗണിലേക്കുപോയി. ഹലീമ ഫസലിന്റെ മുറിയുടെ വാതിക്കൽ ചെന്നു. അയാൾ മിണ്ടിയില്ല. സൂക്ഷ്മരവദനയായി അവൾ പറഞ്ഞു

'അസ്സലാമു അലൈയ്ക്കും ഹബീബേ!'

പ്രിയപ്പെട്ട സ്നേഹിതാ, അല്ലാഹു അവന്റെ നന്മകൾ നിന്നിൽ ചൊരിയട്ടെ.

അയാൾ സലാം മടക്കിയില്ല. അയാൾ അപ്പോഴും മനസ്സിൽ പള്ളികൊള്ളുന്ന ഇബ്‌ലീസിന്റെ അടിമയായിരുന്നു.

'എന്താണൊന്നും മുണ്ടാത്തത്?'

മറുപടിയില്ല. അവൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

'ഇപ്പോ ങ്ങളെ മനസ്സ് എങ്ങനെരിക്കണ്?'

'ഇന്നലത്തേതു പോലെ തന്നെ.'

'ഞമ്മള് സുബഹി നിസ്കരിപ്പാനെണീറപ്പം ങ്ങളെ ണീറ്റിലല്ലേ?'

'ഞാൻ ഉണന്നിരിക്കയായിരുന്നു. രാത്രി ഉറങ്ങിയില്ല.'

'ഞമ്മള് ഖുർആൻ ഓതീത് ങ്ങള് കേട്ടില്ലേ?'

'കേട്ടു.'

ഇന്നലെ ഞമ്മള് പറഞ്ഞില്ലേ ബെളപ്പിനേ എണീറാല് ങ്ങളെമനസ്സിനു് സൊഹണ്ടാക്കിത്തരണ്ണ്ട്?.... ങ്ങക്കു് ബേണ്ടിയാ ഞമ്മള് ഖുർആൻ ഓതീത്. മനസ്സ ബെച്ച് കേട്ടിരുന്നെങ്കി ങ്ങളെ മനസ്സിലെ ഇബ്ലീസിന്റെ ശർ–റീന്നു് ങ്ങക്കു് രശ്ശപെടാരുന്നു്.

അയാൾ ഞെട്ടി.

സർവശക്തനായ അല്ലാഹുവേ,

നിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ ഏറ്റവും നികൃഷ്ടനാണ് ഞാൻ. പാപപങ്കിലമായ എന്റെ ഹൃദയത്തെ നിന്റെ വചനങ്ങൾകൊണ്ട് കഴുകി ശുദ്ധമാക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഈ സ്ത്രീയെ ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നോടു ക്ഷമിക്കണേ!

നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ പശ്ചാത്താപ വിവശനായ അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഹലീമാ, ഹലീമ പറഞ്ഞതുഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.

ഞാൻ ഹലീമയ്ക്കുവേണ്ടികാത്തിരുന്നു. എന്നോടുക്ഷമിക്കൂ!

അയാൾ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ അവൾക്കു് ഒരു നിമിഷം ആലോചിക്കേണ്ടിവന്നു.

ഞാൻ ഹലീമയ്ക്കുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നു.

എനിക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം കാത്തിരുന്നു!

അദ്ദേഹം എനിക്കുവേണ്ടി....!

റബ്ബു ആലമീനായ തമ്പുരാനേ....!

അവനു തോന്നി. ശബ്ദം പുറത്തു വരാതിരിക്കാൻ കസവുകട്ടം വായിൽ തിരുകി.....കോവണിപ്പടികളും ഓടി ഇറങ്ങുമ്പോഴും അവനുതോന്നി— ഡ്രായിംഗ് ഹാളും അതിലെ ഉപകരണങ്ങളുമെല്ലാം തലകുത്തനെ കറങ്ങുകയാണെന്നു്. മുറിയിൽ ചെന്നു മുസഹഫ് എടുത്തു് നെഞ്ചോടമർത്തി കിടക്കയിൽ വീണുകിടന്നു് അവനു പൊട്ടിപ്പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

വൈകുന്നേരമാണു് സലിമും കുഞ്ഞുമോളും വന്നതു്. കുഞ്ഞുമോളു് പട്ടണത്തിൽനിന്നും ബലൂണും ചോക്ലേറ്റും ബിസ്കറ്റും മറ്റും ധാരാളം വാങ്ങിയിരുന്നു.

രണ്ടു കൈയിലും ചോക്ലേറ്റു വാരിയെടുത്തിട്ടു് കുഞ്ഞുമോളു പറഞ്ഞു.

'ഞമ്മളിതു് മാമാക്കു് കൊണ്ടുകൊടുത്തിട്ടു വരാം.'

അവനോടി.

ഫസൽ വിചാരമൂകനായി കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയാണു്.

'മാമാ'

കുഞ്ഞുമോളു് ഉത്സാഹത്തള്ളിച്ചയോടെ മുറിയിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ചോക്ലേറ്റു് അയാളുടെ നെഞ്ചിൽ ചൊരിഞ്ഞിട്ടു. അയാളും എഴുന്നേറ്റു.

ഒരു ചോക്ലേറു് എടുത്തു നീട്ടിയിട്ടു് കുഞ്ഞുമോളു പറഞ്ഞു.

'ഇന്നാ....തിന്നു മാമാ!'

അയാളു തിന്നില്ല. കണ്ണുകളും നനഞ്ഞു. കുഞ്ഞുമോളെ പിടിച്ചുണച്ചു് തെരുതെരെ ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു് ഗദ്ഗദത്തോടെ അയാളു പറഞ്ഞു:

മോളേ, ഞാൻ നിന്റെ ഉമ്മയോടു തെറ്റു ചെയ്തു.! നിന്റെ ബാപ്പയോടു മാപ്പുചോദിക്കാൻ ഞാനശക്തനാണു്. നീയെങ്കിലും എന്നോടു ക്ഷമിക്കു.

കുഞ്ഞുമോൾക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. അയാളുടെ കൈകളിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രയായി അവൾ ഓടിപ്പോയി,

സലീം വസ്ത്രം മാറുകയായിരുന്നു. അടുത്തു് ഹലീമയുടെ കുഞ്ഞുമോൾ ഓടിച്ചെന്നിട്ടു പറഞ്ഞു.

ബാപ്പാ മാമ കരേണ്. ഉമ്മാനോടു് തെറ്റു ചെയ്തെന്നു്!

സലീം നടുങ്ങി. ഹലീമയും. സലീമിന്റെ നോട്ടത്തിനു മുമ്പിൽ അവൾ ചൂളിപ്പോയി. തലകറങ്ങുന്നു. വീഴാതിരിക്കാനായി അവൾ ചുമരിൽ പിടിച്ചു. ഹൃദയം നുറുങ്ങിത്തകരുന്നതുപോലെ അവൾ തേങ്ങി. അയാൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നടന്നു. ഡ്രായിംഗ് ഹോളിൽ ചെന്നു് മുകളിലേക്കു നോക്കി ഒരു നിമിഷം നിന്നു. പിന്നിൽ ഹലീമയുടെ തേങ്ങൽ കേട്ടു. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. ബൂട്ട്സുകൾ തറയിൽ അമർത്തിച്ചവുട്ടി അയാൾ പുറത്തേക്കുപോയി.

നടന്നു നടന്നു വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനടുത്തെത്തി. പാറക്കൂട്ടങ്ങളിലൂടെ മുകളിലേക്കു കയറി. മുകളിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഇരുട്ടു് വീണു തുടങ്ങിയിരുന്നു.

ഭ്രാന്തമായ ചിന്തകളോടെ അയാൾ താഴോട്ടു നോക്കിനിന്നു. അങ്ങു ദൂരെദൂരെ ഇരുട്ടിന്റെ അറ്റം കാണാത്ത നിലവറയിൽ വെള്ളം വെള്ളിത്തകിടുപോലെ മിന്നുന്നു. നിരുദ്ദേശമായി അയാൾ കല്ലുകൾ പെറുക്കി വെള്ളത്തിലേക്കു് എറിഞ്ഞു.

നിലാവു് നല്ലപോലെ ഉദിച്ചുയർന്നു. സമയം കടന്നുപോയതു് അയാൾ അറിഞ്ഞില്ല.

ഹലീമ അത്താഴവും വിളമ്പിവെച്ചു് ഭർത്താവിനേയും കാത്തിരുന്നു.

അയാൾ വന്നില്ല.

പതിനൊന്നു്....പന്ത്രണ്ടു്....!

ക്ലോക്കിലെ സൂചി അങ്ങനെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

കാത്തുകാത്തിരുന്ന ക്ഷമകെട്ടപ്പോൾ ഹലീമ കണ്ണുമോളുടെ അടുത്തു കിടന്നു.

പുറത്തു് പൂപോലുള്ള നിലാവു്.

ഫസൽ അസ്വസ്ഥമായഹൃദയത്തോടെ ഉദ്യാനത്തിൽ ഉലാത്തുകയായിരുന്നു.

മണി ഒന്നു്.

സലീം ഇനിയും വന്നിട്ടില്ല.

ഫസൽ അകത്തേക്കു നടന്നു. കോവണിച്ചുവട്ടിൽ ഒരു നിമിഷം ശങ്കിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ ഭ്രാന്തമായ ആവേശത്തോടെ തിരിഞ്ഞുനടന്നു. ഏതോ ഒരു ഉൾപ്രേരണയ്ക്കു വിധേയനായി. എന്താണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു് ഓർക്കാതെയുള്ളനടപ്പു്. എത്തിയതു് ഹലീമയുടെ മുറിയുടെ വാതിലൽ. ഡോർകർട്ടൻ കൈകൊണ്ടു് മാറ്റിയിട്ടു് അയാൾ നിന്നു.

ഹലീമയും കണ്ണുമോളും നല്ലുറക്കം.

അയാൾ അകത്തു കടന്നു. അവളുടെ കിടക്കയെ സമീപിച്ചു. ഹൃദയം അതിദ്രുതം ചലിച്ചു. കസവുതട്ടം പതുക്കെ എടുത്തുമാറ്റി അമാവാസി രാത്രിയിലെ ഇരുട്ടുപോലെയുള്ള തലമുടി. പൗർണ്ണമിയുടെ മുഖം. അയാൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവളുടെ മുഖത്തേക്കു് അയാളുടെ മുഖം മെല്ലെമെല്ലെ താണു. അവളുടെ കവിളിൽ അയാളുടെ ഉഛ്വാസനിശ്വാസവായു തട്ടി. അവൾ കണ്ണുതുറന്നു. ഞെട്ടി. ഫസൽ....! അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് പിടഞ്ഞു് എഴുന്നേറ്റു. പട്ടം എടുത്തു തലയിലിട്ടു. കൈകൾ കൊണ്ടു് മുഖം പൊത്തി തേങ്ങിത്തേങ്ങി കരഞ്ഞു. ആ കരച്ചിൽ ഫസലിന്റെ ഉള്ള പൊള്ളിച്ചു. വികാരത്തിന്റെ അടിമയായി എല്ലാം മറന്നിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ ബോധവാനായി.

ക്ഷമിക്കണം.... തെറ്റു ചെയ്തുപോയി.....അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ല. ഞാൻ എന്നേത്തന്നെ മറന്നുപോയി.

അവൾ ഒന്നുംമിണ്ടിയില്ല. തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു നിന്നു.

അയാൾ പതുക്കെ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

'നിസ്സ്!'

അയാൾ നിന്നു.

'ന്റെ....ന്റെ....മൊകം കണ്ടോ?'

'കണ്ടു'

'മതിയാ?'

അയാൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നടന്നുപോയി. സലീം അപ്പോഴാണ് വന്നതു്. അകത്തു കയറിയ അയാൾ കണ്ടു—ഫസൽ തന്റെ ഭാര്യയുടെ കിടപ്പറയിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി വരുന്നു. തന്റെ ഭാര്യയുടെ അടുത്തുനിന്നും തന്റെ സ്നേഹിതൻ....! സലീം നടുങ്ങി. അടിയേറ്റതുപോലെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു. ഫസൽ കോവണി കയറി മുകളിലേക്കു പോയി. സലീം മുറിയിലേക്കു ചെന്നു.

ഹലീമ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് കിടക്കയിൽ ഇരിക്കുകയാണു്. അവൾ മിണ്ടിയില്ല. അയാളും. മുകളിൽ ഫസലിന്റെ മുറിയിൽ നിന്നും ചുറുചുറുകയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. ക്ടേം....ക്ടോം....! ഓരോ അടികളും തന്റെ ഹൃദയത്തിലാണ് വീഴുന്നതെന്നു് സലീമിനുതോന്നി. അയാൾ പുളഞ്ഞു ഹലീമ കരച്ചിലടക്കി മുഖമുയർത്തി ദയയ്ക്കുവേണ്ടി യാചിക്കുന്ന മിഴികളോടെ സലീമിനെ നോക്കി. വസ്ത്രങ്ങൾപോലും മാറാതെ അയാൾ കിടക്കയിൽ വീണു. അവളുടെ തേങ്ങലിന്റെ ശബ്ദം ശ്രദ്ധിക്കാതെ അയാൾ സിഗററ്റു കൊളുത്തി പുകവിട്ടു. ഫസലിന്റെ മുറിയിൽ ചുറുചുറുകയുടെ ശബ്ദം നിലച്ചു.

ഫസൽ ക്യാൻവാസ് തറച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. സ്ട്രെച്ചർ എടുത്തു് ഈസലിൽ വച്ചു.

അല്പം മുമ്പ് മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ അമാവാസിരാത്രിയിലെ ഇരുട്ടും പൗർണ്ണമി ചന്ദ്രനും ക്യാൻവാസിൽ അയാൾ കണ്ടു. അയാൾ പാലറ്റും ബ്രഷും കൈയിലെടുത്തു. വർണ്ണങ്ങൾ ചാലിച്ചു....വരച്ചുതുടങ്ങി. ക്യാൻവാസിൽ പുതിയ പുതിയ രേഖകൾ തെളിയുന്നു. അയാൾ വര നിറുത്തി. ഒന്നു നോക്കി. ശരിയാകുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ ആ മുഖം വരയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തതു്? ആറു മാസമായി ആത്മാവു് ദാഹംകൊണ്ടതു് ഇതിനാണോ? ഖുർആൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുകയും മനോഹരമായി പകർത്തി എഴുതുകയും ചെയ്ത ഒരു ബീവിയുടെ ഉറക്കറയിൽ ചെന്നു് കസവുതട്ടം വലിച്ചുമാറ്റി അവളുടെ മുഖം കണ്ടതു് ഇങ്ങനെ ഒരു ചിത്രം രചിക്കാനാണോ? ശബ്ദങ്ങളിലൂടെ സുഗന്ധങ്ങളിലൂടെ മാത്രം പരിചിതമായ ആ സ്ത്രീയെ കണ്ണുകൊണ്ടു കവർന്നെടുത്തു് ഹൃദയത്തിൽ പതിച്ചതു് അല്പം മുമ്പല്ലേ? ആ മുഖം അങ്ങനെതന്നെമനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു കിടന്നിട്ടും എന്തുകൊണ്ടു് ക്യാൻവാസിൽ പകർത്താൻ കഴിയുന്നില്ല?

കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയി. പൊട്ടിക്കരയണമെന്നു തോന്നി അയാൾക്കു്.

ഈ ചിത്രം വരയ്ക്കണം.

ഇതു് മാത്രമാണു് വരയ്ക്കേണ്ടതു്.

ഈ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒടുങ്ങാത്ത ദാഹമാണു് തന്നെ ഒരു കാമുകനാക്കിമാറ്റിയതു്.

വരയ്ക്കണം!

വരച്ചേ മതിയാകൂ!

വരയ്ക്കും!

പെട്ടെന്നു് അയാളുടെ ഹൃദയവും ആത്മാവും കോരിത്തരിച്ചു. ഒരു പുതിയ വികാരം....! അനുഭൂതി....! അയാൾ അയാളെത്തന്നെ മറന്നു. വിസ്മൃതിയിൽ മുഴുകി. ആനന്ദലഹരിയിൽ മയങ്ങി. അയാൾ വരച്ചു. രാത്രിയായതുകൊണ്ടു് വർണ്ണങ്ങൾക്കു വ്യക്തത പോരാ. എങ്കിലും നിറങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും രേഖകൾകൊണ്ടു് മുടിയിഴകളും പുരികക്കൊടികളും നിർമ്മിക്കുന്നതിലും പരിചയസമ്പന്നമായ ആ വിരലുകൾക്കു് തെറ്റു പറ്റിയില്ല. വരച്ചുകൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ പലപ്രാവശ്യം അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. ചുണ്ടിൽ പുഞ്ചിരിവിരിഞ്ഞു. കണ്ണീർകൊണ്ടു് ക്യാൻവാസ് വ്യക്തമായി കാണാതിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ അയാൾ കണ്ണുകൾ തുടച്ചു. ബ്രഷുകൾ

മാറിമാറി എടുത്തതു് അയാളം അറിഞ്ഞില്ല. നിറങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചില്ല വർണ്ണങ്ങളം കൊണ്ടു് അയാളം ക്യാൻവാസിൽ ഹോളി ആഘോഷിച്ചു.

അന്നുരാത്രി ഫസൽ ഉറങ്ങിയില്ല. സലിമും ഹലീമയും ഉറങ്ങിയില്ല. സലിം ഗാഢമായ ചിന്തയിൽ മുഴുകി സിഗററ്റു പുകച്ചു തള്ളിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഹലീമ സുബഹു് നിസ്കരിക്കാൻ എഴുന്നേറ്റപ്പോളം അയാളം എഴുന്നേറ്റു് പുറത്തേക്കുപോയി.

ആ വീടിന്റെ അന്തരീക്ഷമാകെ മാറി. ഹലീമ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്തുകൊണ്ടു് മുസല്ലായിൽ തന്നെ ഇരുന്നു. കരളു പൊള്ളിക്കുന്ന തപ്തനിശ്വാസങ്ങളം ആ വീടിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിലെങ്ങും അലഞ്ഞുനടന്നു.

ഉച്ചകഴിഞ്ഞപ്പോളം അവളം എഴുന്നേറ്റു് ഫസലിന്റെ മുറിയുടെ വാതിക്കൽ ചെന്നു. അപ്പോഴും അയാളിരുന്നു വരയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ ഷർട്ടു് വിയപ്പിൽ കുതിർന്നു ശരീരത്തിൽ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ക്ഷീണിതനാണു്. കൺപോളകളം വീങ്ങിയിരുന്നു. വിരലുകളം തരിച്ചുപോയി. കൈകളംക്കു വല്ലാത്ത കടച്ചിൽ....! അവളം വാതിൽ ഒച്ചപ്പെടുത്തിയപ്പോളം ഇടറുന്ന പാദങ്ങളോടെ അയാളം വാതിൽക്കൽ ചെന്നു.

'ഹലീമാ....!'

'ഓ....!'

'എന്തേ വന്നു?'

ഞമ്മളു്....ഞമ്മളു്....ഒരു കാരിയം പറഞ്ഞാലു്....ങ്ങളു് കേക്കുവോ?'

'കേളംക്കും'

'ങ്ങക്കു് ഞമ്മളോടു്....ഞമ്മളോടു്....പെണക്കു തോന്നുവോ?'

'ഇല്ല.'

ഞമ്മക്കു് പടച്ചോൻ തന്ന സ്വത്താണു് കുഞ്ഞുമോളുടെ ബാപ്പ. ദുനിയാവിലും ആഖിറത്തിലും ഓലു്ടെ

കൂടെ ജീവിക്കാൻ ഞമ്മളു് കടപ്പെട്ടപോയി. '-ഒരു നിമിഷം അവനം നിശബ്ദനായി നിന്നു. പിന്നെ കരളുതകർന്നമട്ടിൽ ഗദ്ഗദത്തോടെ തുടർന്നു:-' കുഞ്ഞുമോളുടെ ബാപ്പാന്റെ മനസ്സമാധാനത്തിൻ വേണ്ടി ങ്ങളു്....ങ്ങളു്.... ബിടന്നു്... പോണം!'

നിങ്ങളം....നിങ്ങളിവിടെന്നു പോകണം!

വാക്കുകളം ശബ്ദനാളത്തിൽ നിന്നും പൊട്ടിച്ചിതറിവീണുപോയതാണു്.

'ഹലീമാ, ഹലീമയുടെ വിഷമം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടു്. തെറ്റുകളെക്കുറിച്ചു് ബോധവാനാണു് ഞാൻ പക്ഷേ എല്ലാ ദുർബലതകളും ഉറഞ്ഞുകൂടിയ ഒരു മനുഷ്യനായിപ്പോയി, ഞാൻ.—അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ല....ഞാൻ സ്നേഹിച്ചുപോയി....ചെയ്യരുതാത്തതാണു്....എന്താണുപറയേണ്ടതെന്നു് എനിക്കറിയില്ല. പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദവും അത്തറിന്റെ പരിമളവും ഇല്ലാത്തിടത്തു്....എനിക്കു ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ പോകാം. ഞാനൊരു ചിത്രം വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്....അതൊന്നു തീർത്തിട്ടു്. ഇവിടെയിരുന്നേ എനിക്കു് ആ ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ കഴിയൂ. ഇന്നു വൈകുന്നേരം ആ ചിത്രം പൂർത്തിയാകും....അതൊന്നു പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടു് ഞാൻ പോകാം!'

അവനം മിണ്ടിയില്ല.

'ഹലീമാ, ചിത്രം പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടു് പോയാൽ പോരെ?'

വിറയ്ക്കുന്ന ചുണ്ടുകളോടെ അവനം പറഞ്ഞു.

'മ....ദി!'

അവനം പോയി.

അയാനം ബ്രഷുകയ്യിലെടുത്തിട്ട ചിത്രത്തിലേക്കുനോക്കി. കണ്ണീരിലൂടെമന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു് അയാനം പറഞ്ഞു:

'ഹലീമാ, നിന്റെ രൂപംകൊണ്ടു് ഈ ക്യാൻവാസിനു ജീവൻ നൽകിയിട്ട വേണം എനിക്കുപോകാൻ!'

അയാനം വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ബ്രഷുകൊണ്ടു് ചായം

തൊടുന്നു. വരയ്ക്കുന്നു. ധൃതവേഗത്തിൽ ചലിക്കുകയാണ്, തൂലിക. ക്യാൻവാസിൽ നിറങ്ങളും തെളിയുകയും മായുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാളും ആനന്ദോന്മത്തനാണ്. തലച്ചോറിനേയും ഹൃദയത്തേയും ലഹരിബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്താണ് ചേയ്യുന്നതെന്നതിനെക്കുറിച്ച് അയാൾ ബോധവാനല്ല. അനിയന്ത്രിതവും അസാധാരണവുമായ ഒരു ഉൾപ്രേരണയുടെ വിധേയനായി പ്രപഞ്ചത്തെ തന്നെ മറന്നു വരയ്ക്കുകയാണ്. ക്യാൻവാസിൽ ഓരോ പുതിയരേഖ വീഴുമ്പോഴും അയാളുടെചുണ്ടിൽ മിന്നിനിൽക്കുന്ന പുഞ്ചിരിയുടെ തിളക്കം വർദ്ധിക്കുകയാണ്. നിറങ്ങൾ കൊണ്ട് അയാൾ ഒരു പുതിയ സംഗീതം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. വർണ്ണങ്ങൾകൊണ്ട് ഒരു പുതിയ വസന്തത്തെ. ഒരു പുതിയ പൗർണ്ണമിച്ചന്ദ്രനെ വാർത്തെടുക്കുന്നു. ശംഖുപുഷ്പങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള കണ്ണുകൾ....എള്ളിൻ പൂപോലത്തെ നാസിക....മഞ്ചാടിക്കുരുവിന്റെ നിറമുള്ള മനോഹരമായ അധരങ്ങൾ....എല്ലാം എല്ലാം ജീവനോടെ അയാൾ ക്യാൻവാസിൽ പകർത്തി.

മണി നാല്.

സമയത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചില്ല. അയാൾ ആ ചിത്രത്തിൽ അവസാനത്തെ മിനുക്കു പണികൾ നടത്തുകയായിരുന്നു.

ഏഴ്

ഹലീമ അപ്പോഴും ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

സലിം വന്നു.

'ഹലീമാ!'

ആ ശബ്ദം ഉറച്ചതായിരുന്നു.

അവൾ എഴുന്നേറ്റ് അനുസരണയോടെ ഭർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു. വിങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു കുറവാളിയെപ്പോലെ അവൾ പേടിച്ചു വിറച്ച് അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

'ഹലീമാ, നിനക്കും കുഞ്ഞുമോൾക്കും വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ജീവിച്ചതു്. ഒരു ബാപ്പയുടേയും ഭർത്താവിന്റേയും കടമകൾ ഞാൻ മറന്നു എന്നു് എനിക്കു പറയാൻ കഴിയില്ല. ഫസൽ എന്റെ സ്നേഹിതനാണ്. ഞാൻ അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ബഹുമാനിക്കുന്നു. ആരാധിക്കുന്നു. എനിക്കറിയാം—മനുഷ്യന്റേതായ ദൗർബ്ബല്യങ്ങൾ നിനക്കും അവനുമുണ്ട്. അതു ഒരു ഭർത്താവിനു സഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത പരിധിവരെ നിങ്ങൾ കൊണ്ടെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഫസൽ വന്നിട്ട് ആറുമാസമായി. ഞാൻ പലതും കണ്ടു. സഹിച്ചു. പക്ഷേ, നേട്ടമുണ്ടാവുമ്പോഴും നഷ്ടപ്പെടുമ്പോഴും മനുഷ്യൻ അവന്റെ നന്മകൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കണമെന്നു് എനിക്കു് നിർബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട് ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല.'

അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

അയാൾ ചോദിച്ചു:

'ഹലീമാ, നീ എന്റെ ആരാണ്.

'.....'

'പറയൂ!'

'ങ്ങള്....ങ്ങള്....ന്റെ മോളുടെ ബാപ്പയാണ്.'

'ഇന്നലെവരെ ഈ ബന്ധം അവിടെ അവസാനിക്കരുതെന്നു് ഞാൻ ആശിച്ചിരുന്നു.'

അവൾ മിണ്ടിയില്ല. നിശബ്ദമായ നിമിഷങ്ങൾ കടന്നു പോയി. അയാൾ അവളുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു.

'ഞാനും നീയും വിശ്വസിക്കുന്ന ഖുർആൻ ഷെരീഫ് നിനക്കു കാണാപാഠമാണ്. നീ ഒരു മുസഹബ് എഴുതിയുണ്ടാക്കിയവളാണ്. സയ്യിദന്മാരുടെ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ബീവിയാണ് നീ....നീ എന്നോടു കള്ളം പറയരുതു്....ഫസലിനെ നീ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ?'

'.....'

'പറയൂ. ഫസലിനെ നീ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ?'

അയാളുടെ മുഖത്തുനിന്നും മുഖം തിരിച്ചിട്ട് ഗദ്ഗദത്തോടെ അവൾ പറഞ്ഞു.

'ഒണ്ട്'

'ഞാനില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നീ ഫസലിനെ വിവാഹം കഴിക്കുമായിരുന്നോ?'

ഹലീമ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. നിലവിളികേട്ട് ഓടിവന്ന കുഞ്ഞുമോൾ ഉമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. അവളും കരഞ്ഞു.

'ഉമ്മാ....! ഉമ്മാ....!'

സലിം ഹലീമയുടെ വലതുകൈ പിടിച്ചു കുഞ്ഞുമോളുടെ ശിരസ്സിൽ വച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു.

'അല്ലാഹുവിനെ സാക്ഷിനിറുത്തി നിന്റെ മോളുടെ തലയിൽ തൊട്ടു നീ സത്യം ചെയ്യൂ....ഞാനില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നീ ഫസലിനെ വിവാഹം കഴിക്കുമായിരുന്നോ?....പറയൂ!'

അവൾക്കു ശ്വാസം മുട്ടി. പ്രാണൻ പിടഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ ഒരു നിമിഷത്തെ നേരിടേണ്ടിവരുമെന്നു് അവൾ കരുതിയിരുന്നില്ല.

'പറയൂ ഹലീമാ! പറയൂ!'

ഭർത്താവു് ഉത്തരത്തിനുവേണ്ടിതിരക്കുകൂട്ടുകയാണു്.

കാര്യമെന്തെന്നറിയാതെ വിങ്ങിക്കരയുന്ന കുഞ്ഞുമോളുടെ ശിരസ്സിൽ നിന്നും കൈയെടുക്കാതെ ജീവിതം തകർന്നമട്ടിൽ കണ്ണുകളടച്ചു നിന്നു് അവൾ മന്ത്രിച്ചു;

'കഷ്ടമായിരുന്നു.!'

കണ്ണുകൾ തുറക്കാതെ, കണ്ണീർ ഒഴുക്കികൊണ്ടു് പ്രതിമ പോലെ അവൾ അനങ്ങാതെ നിന്നു. അയാൾ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ പതുക്കെ അവളുടെ ചുമലിൽ പിടിച്ചു. അവൾ മുഖമുയർത്തി, തളർന്നമിഴികൾ വിടർത്തി എല്ലാം തകർന്നമട്ടിൽ അയാളെ നോക്കി.

'ഇനി ഒരിക്കലും നീ കരയേണ്ടി വരില്ല!'

അയാൾ നടന്നു. പിന്നിൽ അവളുടെ പൊട്ടിക്കരച്ചിൽകേട്ടു. തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ദൃഢമായ കാൽവെയ്പുകളോടെ അയാൾ മുന്നോട്ടുതന്നെ നടന്നു.

ഫസലിനോടു കുറേ കാര്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ടു്.

അയാൾ മുകളിൽ ചെന്നു.

ജനാലയിലൂടെ അയാൾ കണ്ടു—പൂനിലാവു പെയ്യുന്നതുപോലെ മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു് ഹലീമ ഫസലിന്റെ അടുത്തു നിൽക്കുന്നു. അതു് ഹലീമയല്ല അവളുടെ ചിത്രമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സലിമിനു് നിമിഷങ്ങൾ ചിലതു വേണ്ടിവന്നു.

വേണ്ടാ. ഫസലിനോടു് ഒന്നും പറയേണ്ടാ?

അയാൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു. കോവണിയിറങ്ങി താഴെചെന്നപ്പോൾ ഫസലിന്റെ ചിത്രം അയാളുടെദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടു.

ഫസൽ, ഞാൻ ഒരു അധികപ്പറ്റാണു്. എന്റെ ഭാര്യയെ നിന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടു ഞാൻ പോകുന്നു!

സലിം മുറ്റത്തിറങ്ങി.....കാറിൽ കയറി. കാറിന്റെ ഡോർ വലിച്ചടയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു് ചെടികൾക്കു് തൂപ്പു ചെയ്തുകൊണ്ടുനിന്ന വൃദ്ധനായ തോട്ടക്കാരൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഗേറ്റുകടന്നു് മിന്നൽ വേഗത്തിൽ ചെങ്കൽനിരത്തിലൂടെ പാഞ്ഞുപോകുന്ന കാറു് കണ്ണിൽനിന്നും മറയുന്നതുവരെ തോട്ടക്കാരൻവിസ്മയത്തോടെനോക്കിനിന്നു.

എന്തൊരു വേഗതയാണ്‌ ആ കാറിനു്‌? എങ്ങോട്ടാണ്‌ അതു പാഞ്ഞുപോകുന്നതു്‌.? മരണവുമായി കൂടി കാഴ്‌ചനടത്താനാണോ?

തോട്ടക്കാരൻ വീണ്ടും ജോലിയിൽ വ്യാപൃതനായി.

ഫസൽ ചിത്രം പൂർത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അവസാനമായി ആ ചിത്രത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതു കൂടി ചെയ്തു—തട്ടത്തിന്റെ കരയിൽ വീതിയുള്ള കസവു വരച്ചു ചേർത്തു. ബ്രഷു താഴെ വെച്ചപ്പോഴേക്കും കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞു. നെഞ്ചിൽ നൊമ്പരം അനുഭവപ്പെട്ടു. കാശ്‌മീരിൽ നിന്നും വാങ്ങിയ മനോഹരമായ ഒരു ഷാൾ കൊണ്ടു്‌ അവൾ ആ ചിത്രം ആവരണം ചെയ്തു. ക്ഷീണിതനായ ആ മനുഷ്യൻ വേച്ചുവേച്ചു ചെന്നു്‌ ആത്മസംതൃപ്തിയോടെ കിടക്കയിൽ വീണു.

'ബിസ്‌മില്ലാഹിർറഹ്മാനിർ റഹീം! യാസീൻ.... വൽഖുർആനിൽ ഹക്കീം.....ഇന്നക്കല മിനൽ മുർ സലീൻ.....!'

ഹലീമയുടെ ശബ്ദം അയാളുടെ കർണ്ണങ്ങളിലേക്കു ഒഴുകിവന്നു. ശ്രദ്ധിച്ചു. അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

ഹലീമാ, നിന്റെ മുഖം ഇനി എനിക്കു കാണേണ്ടാ! സലീമിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാനുള്ള ധൈര്യം എനിക്കില്ല.!

അവൾ യാസീൻ ഓതുന്നതും ശ്രദ്ധിച്ചു്‌ കണ്ണുകളടച്ചു്‌ അയാളങ്ങനെ കിടന്നു.

സൂര്യൻ എരിഞ്ഞടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു്‌, ഫസൽ യാത്രപുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു്‌ സലീം മടങ്ങിവന്നു. ഹലീമ അപ്പോഴും ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

'ഹലീമാ!'

അവൾ എഴുന്നേറ്റു ഭർത്താവിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു. അയാൾ പോക്കറ്റിൽനിന്നും കുറെനോട്ടുകൾ എടുത്തു് അവളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു.

എണ്ണിനോക്കൂ!

അവൾ നോട്ടകൾ എണ്ണിയിട്ട് കരഞ്ഞു കലങ്ങിയ കണ്ണുകളാൽ അത്ഭുതത്തോടെ ഭർത്താവിനെ നോക്കി— ഇതെന്താണെന്ന അർത്ഥത്തിൽ.

'എത്രയുണ്ട്?'

'ആയിരത്തി ഒന്ന്'

'അതു് നിന്റെ മഹറാണ്!'

അവൾ നടുങ്ങി. ആ വീടിന്റെ മേൽക്കൂരയും ആ കാശവുമെല്ലാംകൂടി പൊട്ടിപ്പിളർന്ന് തന്റെ തലയിൽ വീഴുകയാണെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

സലീം ഹലീമയെ മൊഴി ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നു.

'ഈ മുഖം എനിക്കിനി ഹറാമാണ്.!'

അയാളുടെ ശബ്ദത്തിൽ ഗദ്ഗദം വിങ്ങി നിന്നിരുന്നു.

കസവുതട്ടം വലിച്ചിട്ട് സലീം ഹലീമയുടെ മുഖം മറച്ചു.

'എന്റെ കൂടെ വരൂ!'

സലീം നടന്നു.

വിങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ മടിച്ചു നിന്നു.

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

'എനിക്കെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട ഈ നിമിഷത്തിൽ എന്നെ നീ അനുസരിക്കാതിരിക്കരുതു്. അനുസരിപ്പിക്കാൻ എനിക്കവകാശമില്ല. ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുകയാണ്— നീ എന്റെ കൂടെ വരൂ!'

അവളുടെ കാലുകൾ ഒരു യന്ത്രത്തെപ്പോലെ ചലിച്ചു. അവൾ അയാളെ പിൻതുടർന്നു. അവർ കോവണി കയറി ഫസലിന്റെ മുറിയിൽച്ചെന്നു. ഫസൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. ചിത്രം ഷാംകൊണ്ട് മൂടിയിരിക്കുന്നു.

'ഫസൽ നിന്റെ ചിത്രം വരച്ചിരിക്കുന്നു. നീ അതുകണ്ടോ?'

അവൾ മിണ്ടിയില്ല.

സലീം ചിത്രത്തിൽനിന്നും ഷാൾ എടുത്തുമാറ്റി

അയാൾ സ്തംഭിച്ചുപോയി. ഹലീമയുടെ മുഖം ഒരു കസവുതട്ടം കൊണ്ട് മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഫസൽ വരച്ചു ചേർത്തതാണ്. സലിം ഫസലിന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു.

ഫസൽ നീ ഇതു ചെയ്യരുതായിരുന്നു.! എന്തിനാണു തട്ടം വരച്ചതു്.?

ഫസൽ മിണ്ടിയില്ല. ഉറക്കമാണ്.

സലിം അയാളെ തട്ടിവിളിച്ചു.

'ഫസൽ....!ഫസൽ....!'

ആ കൈകൾ തണുത്തു വിറുങ്ങലിച്ചിരുന്നു. ഹലീമ അയാൾക്കു സമ്മാനമായികൊടുത്ത വിശുദ്ധ ഖുർആൻ കട്ടിലിൽ കിടന്നിരുന്നു. തൊട്ടപ്പോൾ തല ഒരു വശത്തേക്കു ചെരിഞ്ഞുപോയി.

ഫസലിന്റെ മൃതദേഹത്തിൽ നോക്കി ഹലീമ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. സലിം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ഫസലിന്റെ കാൽക്കൽ തല കുനിച്ച് ശാന്തഗംഭീരനായിനിന്നു.

'എന്റെ ഫസൽ....!'

★

JAWAHAR BALBHAVAN & CHILDREN'S LIBRARY
KOTTAYAM
(A PROJECT OF KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY)

Cl.No.....MF3..... Acc. No....7263.....

This book should be returned on or before the date last stamped below.

25 MAY 2018		

MF3 7253

MF3

ഷെരീഫ്

നിറങ്ങളുടെ സംഗീതം

7253

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org